

Fragile

โปรดดูแลด้วยความระมัดระวัง

ธนพร บัณฑิต

Fragile

โปรดดูแลด้วยความระมัดระวัง

เขียนโดย

ธนพร ปัทมาคม

Fragile โปรดดูแลด้วยความระมัดระวัง

เรื่องโดย ธนพร ปัทมาคม

วรรณกรรมเยาวชน สำหรับเด็ก ๑๕ ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๓

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๔๕๑

ภาคนิพนธ์ทางวรรณกรรมสำหรับเด็ก

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ศาสน์ลับถึงคุณ

วรรณกรรมเยาวชนเล่มนี้เกิดขึ้นเมื่อข้าพเจ้าเป็นนิสิตชั้นปีที่ ๒ ข้าพเจ้าวางแผนว่าจะเขียนวรรณกรรมเยาวชนเกี่ยวกับผลจากการถูกระงับทางวาจาจากประสบการณ์ของตัวเอง

เรื่อง *Fragile โปรดดูแลด้วยความระมัดระวัง* มีแรงบันดาลใจจากตัวของข้าพเจ้ากับเพื่อนสนิท ซึ่งได้รับความกระทบกระเทือนทางจิตใจจากคนในครอบครัวและนำไปสู่ภาวะซึมเศร้า วรรณกรรมเยาวชนเล่มนี้ใช้เวลารังสรรค์เพียงแค่ ๕ เดือนเท่านั้น เนื่องจากข้าพเจ้าได้รับการบำบัดจากผู้เชี่ยวชาญ เมื่อปลายปี พ.ศ. ๒๕๖๓ ทั้งความรู้สึกที่เปลี่ยนไป ทศนคติที่เติบโตขึ้น ประสบการณ์ที่พบเจอ ทำให้องค์ประกอบในการเขียนวรรณกรรมเรื่องนี้เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง

ข้าพเจ้าจึงเขียนผลงานนี้เพื่อแบ่งปันประสบการณ์ของตัวเอง ข้าพเจ้าให้แก่ทุกคนที่ได้อ่านเรื่องนี้ ไม่ว่าจะเคยมีประสบการณ์แบบเดียวกันหรือไม่ก็ตาม ข้าพเจ้าโตมาเติบโตภายในกรอบ ถูกปลูกฝังเรื่องความกตัญญู ความเป็นลูกที่ดีมาตั้งแต่ยังเล็ก และเป็นเหยื่อของคำพูดมาช้านาน ไม่ว่าจะจากเพื่อนฝูงหรือครอบครัว แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าหากไม่มีคำพวกนั้นข้าพเจ้าก็ไม่อาจมีวันนี้ได้แม้จะต้องใช้เวลานานสักหน่อยก็ตาม

ข้าพเจ้าเชื่อว่าจิตใจของคนทุกคนในโลกล้วนเปราะบางมากน้อยแตกต่างกันไป บางคนรับความสะเทือนใจได้มาก บางคนรับความสะเทือนใจได้น้อย บางคนเยียวยาตัวเองได้ แต่บางคนก็ทำไม่ได้ ความแตกต่างที่ทำให้เราต้องเกือหนุนกัน ในสังคมมีคนใจร้ายมากมายจนไม่

อาจนับ และข้าพเจ้าอยากให้คุณแม่จะถูกทำร้ายจิตใจอย่างสาหัส
อย่าใจร้ายกับตัวเองเลย

ชื่อตรงต่อความรู้สึกของตัวเอง พยายามอย่างสุดความสามารถ
เอ่ยปากขอความช่วยเหลือเมื่อจวนตัว

หมอที่ข้าพเจ้าไปบำบัด ทำให้ข้าพเจ้าได้เห็นว่า คนใจร้ายไม่ได้
ร้ายเสมอไป คนใจร้ายก็มีด้านดี ๆ เหมือนกัน แต่เปลี่ยนตัวเองยากแค่
ไหน เปลี่ยนคนอื่นยากกว่าหลายพันเท่า ข้าพเจ้าจึงเลือกเปลี่ยนตัวเอง
เพื่อรักษาความสัมพันธ์อันแสนล้ำค่าเอาไว้

ข้าพเจ้าหวังว่าเรื่องราวของข้าพเจ้าจะเป็นบทเรียนที่ดีของใคร
หลายๆ คน เป็นกำลังใจให้ใครก็ตามที่ต่อสู้อยู่เพียงลำพัง เป็นอ้อมกอด
เพื่อให้คุณไม่รู้สึกโดดเดี่ยว

ข้าพเจ้าขอขอบคุณทุกคนทุกคนที่เป็นเป้าหมายในการ
สร้างสรรค์วรรณกรรมเยาวชนเล่มนี้จนออกมาสมบูรณ์ที่สุด แม้ว่าเรา
จะไม่เคยพบกันแต่ข้าพเจ้าก็ขอเป็นหนึ่งในกำลังใจให้พวกคุณก้าวเดิน
ต่อไปได้อย่างสง่างาม

ขอขอบคุณความกรุณาต่อศิษย์จากคณะครูเอกวรรณกรรม
สำหรับเด็กที่อบรมสั่งสอน และดูแลนิสิตทุกคนเหมือนบุตรหลาน โดย
เฉพาะครูเอื้อง (ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรพิณทร คงสมบูรณ์) ที่ช่วยดูแลและ
เป็นที่ปรึกษาตลอดการทำภาคนิพนธ์จนเสร็จสมบูรณ์

ขอบคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นันทิชาติ สันต์ สุกุลพงศ์
ที่ทำการบำบัดข้าพเจ้าจนสามารถก้าวผ่านอดีตและเปิดมุมมองให้
ข้าพเจ้าเติบโตขึ้นอีกขั้น

ขอบคุณคุณแม่ที่คอยเป็นกำลังใจให้ข้าพเจ้าไม่เคยเปลี่ยน

ไม่ว่าจะผ่านมานานแค่ไหน ขอขอบคุณที่ทำให้ไม่รู้สึกลดเดี๋ยวในวันที่
เหนื่อยจนไม่อยากลุกขึ้นสู้อีก

ขอบคุณภรรยา เพื่อนสนิทเพียงคนเดียวที่ไม่เคยทิ้งข้าพเจ้าไปไหน
แม้วันนั้นข้าพเจ้าจะสับสน อารมณ์แปรปรวนแค่ไหนก็ตาม

ขอบคุณตัวข้าพเจ้า ที่ในวันนั้นยังไม่ยอมแพ้

ขอบคุณจริง ๆ

ด้วยรักจากกันบึงหัวใจ

ธนพร ปัทมาคม

ขอมอบเรื่องนี้ให้กับ

คุณ

คุณที่กำลังสู้้อย่างสุดกำลัง

คุณที่กำลังพักเหนื่อยจากโลกที่โหดร้าย

คุณที่กำลังไขว่คว้าการเปลี่ยนแปลง

และคุณที่ใกล้จะยอมแพ้

๑

บทเพลงแห่งการหยามเหยียด

กลางดึกที่เงียบเหงา มีเพียงฉันที่นอนมองเพดานท่ามกลางความมืดมิดอย่างเดียวดาย ไม่รู้ว่านับจากเวลาปิดไฟผ่านมานานแค่ไหน อาจจะหลายนาที หรือหลายชั่วโมง ฉันคร่ำน้ำจะใสใจ เพราะความทรงจำที่เจ็บปวดกำลังทรมานฉันอย่างสาหัส ถ้านับรวมคืนนี้ด้วยก็เป็นคืนที่สี่แล้วที่ฉันนอนไม่หลับ

คงต้องเกริ่นก่อนว่าเมื่อสี่วันที่แล้วฉันได้ดูภาพยนตร์เรื่อง *วิมานอยู่ที่ใจ*^๑ เรื่องราวที่ตีแผ่แง่มุมของพ่อผ่านตัวลูกสาว พ่อในเรื่องแทบไม่มีอะไรเหมือนพ่อของฉันเลยแต่ความรู้สึกที่ลูกสาวมีต่อพ่อนั้นเหมือนฉันมากจนน่าตกใจ แต่จุดจบของเรื่องกลับเกินความคาดหมายของฉันไปมากโข ฉันนับถือในหัวใจของความเป็นลูกของ “เจนเน็ตต์ วอลส์”^๒

^๑ *วิมานอยู่ที่ใจ (The Glass Castle)* ภาพยนตร์ที่ดัดแปลงมาจากหนังสือเรื่อง *The Glass Castle* ฉายครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๖๐

^๒ Jeannette Walls (พ.ศ. ๒๕๐๓ – ปัจจุบัน) นักเขียนและนักข่าวชาวอเมริกัน ผู้ประพันธ์หนังสือเรื่อง *The Glass Castle* รวมถึงเป็นตัวละครหลักในเรื่องด้วย

Fragile โปรดดูด้วยความระมัดระวัง

ที่ฉันไม่คิดว่าฉันจะทำได้ของเธอ และนั่นทำให้ฉันเกิดความละอาย
ละอายต่อการกระทำที่ผ่านมาของตัวเอง แต่ไม่ว่าจะคิดอย่างไรก็ตาม
ไม่เห็นทางที่จุดจบเรื่องราวของฉันจะเหมือนของเจนเน็ตส์ได้เลย

ภาพยนตร์เรื่องนี้ขุดความทรงจำที่อยากลืมที่สุดออกมาและ
ผลกระทบของมันก็ใหญ่หลวงกว่าที่คิดเมื่อมันตามมาหลอกหลอนทุก
ครั้งที่หลับตา ความมืดหลังเปลือกตากลายเป็นสิ่งที่น่ากลัว เพราะเมื่อ
ความมืดนั้นมาเยือน น้ำเสียงที่พ่อบอก คำที่พ่อใช้ก็จะเริ่มบรรเลงอยู่ใน
หัวราวกับท่วงทำนองไม่รู้จบ ทั้ๆ ที่เหตุการณ์นั้นผ่านมาร่วมเจ็ดปีแล้ว

‘ไม่มีสมมงรีไง!’

‘เรื่องแค่นี้ทำไมทำไม่ได้’

‘สอนแค่นี้ก็จำไม่ได้ สมมงนะมีใหม่’

‘เรียนแล้วได้คะแนนแค่นี้ ไม่ต้องเรียนมันหรอก เปลืองเงิน’

‘เลี้ยงเสียข้าวสุกจริง ๆ !!’

และอีกสารพัดคำดูถูกที่ฉันไม่อยากจะจำ แต่สมมงดันจดจำ
ไม่เคยลืม ทั้ ๆ ที่ฉันพยายามถึงขนาดนั้นแต่ก็ดูจะไม่พอ ไม่เคยพอ
สำหรับเขา

ฉันเคยเป็นคนที่ดีที่สุด เคยเป็นคนที่มีความฝัน แต่ก็แค่เคยนะ
นะ ก่อนที่พ่อจะพรากมันไปจากฉัน ด้วยความเชื่อมั่นที่ว่าถ้าเขาใช้
คำดูถูกเป็นแรงผลักดันจนได้ดิบได้ดีเรียนจบปริญญา ฉันก็ต้องทำได้
เหมือนเขา คงเดาได้ไม่ยากว่าฉันทำไม่ได้ ฉันทำให้เขาผิดหวัง เมื่อฉัน
มุ่งมั่นที่ทำตามความฝัน แต่ยิ่งดันทุรังถ้อยคำดูถูกก็ดูจะมากขึ้นตาม
วันเวลาที่ไหลผ่าน รู้ตัวอีกที่ฉันก็ยอมแพ้ไปเสียแล้ว

ยอมแพ้ในที่นี้หมายถึง ยอมแพ้ให้กับคำเหล่านั้น ยอมแพ้ให้กับพ่อ ยอมแพ้ในการทำตามความฝัน ยอมแพ้ในทุก ๆ เรื่อง รวมไปถึงยอมแพ้ที่จะมีชีวิต ฉันเหนื่อยเกินไป อ่อนแอเกินไป เปราะบางเกินไป ขอโทษนะตัวฉันที่เข้มแข็งไม่พอ

นับตั้งแต่นั้นความสัมพันธ์ระหว่างเราก็อพังทลายโดยที่ไม่มีใครคิดหาทางซ่อมแซมมันเลย ที่จริงฉันอาจจะคิด แต่ก็ทำเพียงคิด จากการกระทำทั้งหมดที่ผ่านมาฉันไม่คิดว่าตัวเองจะสามารถมองเห็นข้อดีของพ่อหรือแม่แต่จะให้อภัยพ่ออย่างที่เราเห็นแต่ทำได้เลย

สี่คืนที่นอนไม่หลับและร้องไห้จนแทบจะไม่มีน้ำตาไหลออกมา แต่ถึงน้ำตาจะหมดแต่ความเศร้าก็ยังไม่ทุเลาลงเลย รวากับย้อนกลับไปเมื่อเจ็ดปีก่อนฉันกำลังถูกความรู้สึกกดดันอย่างหนัก มันทำให้ฉันเศร้าจนรำคาญตัวเอง ฉันไม่ได้อยากเศร้าสักนิด แต่กลับห้ามตัวเองไม่ได้ถ้าไม่ทำตัวยุ่ง ๆ เข้าไว้มีหวังต้องร้องไห้ตลอดเวลาแน่ ๆ

สมองคนเราเป็นสิ่งที่มีความประหลาดใจเสมอ ไม่ว่าจะเป็นการลืมสิ่งที่เพิ่งคิดไปเมื่อครู่ การคิดหลาย ๆ เรื่องพร้อมกัน หรือแม้แต่การจดจำสิ่งที่ไม่อยากจำ ถึงฉันจะจำรายละเอียดของเหตุการณ์นั้นตอนนั้นไม่ได้ แต่ความรู้สึกตอนนั้นกลับตอกตรึงไปถึงจิตวิญญาณ และนั่นทำให้ฉันย้ำแค้นว่าทุกครั้งที่ผ่านมา ทั้งเสียการเรียน คิดงานไม่ออก และเสียสุขภาพจนร่างกายส่งสัญญาณเตือนเหมือนอยากจะบอก ว่า ‘ถ้าอดนอนมากกว่านี้คงได้เข้าโรงพยาบาลเร็ว ๆ นี้แน่’

บางครั้งฉันก็คิดว่าตัวเองงี่เง่า ฉันพยายามบอกตัวเองไม่ให้ไปคิดถึงถ้อยคำดูถูกต่าง ๆ นานา พยายามบอกตัวเองว่าเรื่องมันผ่านมานานแล้ว พยายามบอกตัวเองว่าคำพูดพวกนั้นมันไม่ควรค่าให้เก็บมาใส่ใจสักนิด พยายามอีกครั้ง..อีกครั้ง..และอีกครั้ง จนอดคิดไม่ได้ว่า

Fragile โปรดดูแลด้วยความระมัดระวัง

ทำไมฉันถึงอ่อนแอขนาดนี้ ทำไมถึงยังกังวลผ่านเรื่องในอดีตไม่ได้ ทำไมพอถึงคิดว่ฉันเข้มแข็ง ทำไมต้องเป็นฉันที่ต้องเจอเรื่องแบบนี้ แล้วตอนนี้ฉันกำลังรู้สึกอะไรอยู่กันแน่ โกรธ เศร้า เหนื่อย หรือสมเพชตัวเองนะ มีคำถามอยู่เต็มไปหมดแต่ฉันกลับตอบคำถามเหล่านั้นไม่ได้เลย ไม่ได้แม้แต่ข้อเดียว

คืนนี้ก็เป็นอีกคืนที่ฉันไม่อาจข่มตานอนได้ ฉันเหนื่อยที่ต้องทรงทนกับอาการทั้งหลายแหล่ที่รุมเร้าทุกครั้งที่มีความทรงจำพวกนั้นหวนกลับมา ถึงภายนอกฉันจะดูปกติ ทำเหมือนรับมือกับทุกปัญหาที่ถาโถมเข้ามาได้ด้วยมือเล็ก ๆ คุนี่ ทั้งที่ความจริงสิ่งที่ฉันทำคือการกลั่นกรองความเจ็บปวดนั้นลงไป ให้มันกลับเข้าไปในตัวของฉัน แสร้งทำเป็นมีความสุขสักพัก เจ้าก้อนความเจ็บปวดจะสลายไปเอง จากนั้นเก็บซ่อนความทรงจำแสนน่าขงนี้ไว้ให้ลึกที่สุด ยิ่งลึกเท่าไรมันจะยิ่งหาทางกลับออกมาได้ยากเท่านั้นแต่มีเพียงฉันที่รู้ดีอยู่แก่ใจว่ามันจะหาทางออกมาได้เสมอ แล้วฉันก็จะทำแบบเดิมอีกซ้ำไปซ้ำมา แคเพราะไม่อยากให้คนอื่นมองว่าฉันเรียกร้องความสนใจ และมันคงเกินขีดจำกัดที่ฉันจะรับไหว ปัญหาเหล่านี้ทำฉันพังและไม่มีขึ้นดีและตระหนักได้ว่าไม่อาจจัดการได้ด้วยตัวคนเดียวอีกต่อไป

ฉันข่มตาลง พยายามนอนเพราะภาระหน้าที่ที่รอคอยอยู่เมื่อรุ่งอรุณมาถึง พร้อมกับเสียงของพ่ที่เล่นวนไปมาในหัว คำพูดที่คอยแต่จะลดทอนคุณค่าของฉัน คำพูดที่เป็นดั่งกรงขังไม่ให้ฉันก้าวต่อไป และคำพูดเหล่านั้นกำลังเล่นวนซ้ำไม่รู้จบ มันยากจนฉันไม่อาจพยายามแต่ฉันก็ต้องผ่านมันไปได้และได้แต่ภาวนาให้ฉันคิดวิธีจัดการปัญหานี้ได้ในวันเร็ววัน ถ้ามันจะพอมีหนทางก็อยากจะโยนเจ้าก้อนความเจ็บปวดนี้ออกไปอย่างถาวร และให้ฉันไม่ต้องทุกข์ทรมานเพราะมันอีก

๒

ตกค้าง

ถึงจะบอกว่าภาวณาแต่ฉันก็ไม่เคยศรัทธาเลยสักนิด สิ่งเดียวที่ฉันศรัทธาคือตัวฉันเอง ไม่มีใครจะมาคอยแก้ปัญหาให้ฉันได้นอกจากตัวฉันเอง หรือต่อให้ปัญหานั้นจะมีดีแต่ด้านแค่นั้น ต้องการความช่วยเหลือเพียงใด จุดเริ่มต้นก็อยู่ที่ตัวเราอยู่ดี

ถึงจะภาวณาให้ทุกอย่างมันดีขึ้นแต่ไม่มีอะไรที่จะสมปรารถนาได้โดยไม่ทำอะไรหรอก อาการนอนไม่หลับและฟุ้งซ่านของฉันก็เช่นกัน หลังจากนอนไม่หลับไปสี่คืนเต็ม ฉันก็ตัดสินใจพึ่งพิงสถานที่ปลอดภัยของฉัน ในอ้อมกอดของแม่ แม่ช่วยดึงสติของฉันที่กำลังเตลิดไปไกลด้วยคำพูดไม่กี่คำแต่กลับดึงสติได้อย่างน่าเหลือเชื่อ

“รู้ใช่ไหมเรื่องของคุณไม่จำเป็นต้องจบแบบเขา ค่อย ๆ คิด แล้วเลือกทำในสิ่งที่ลูกจะไม่เสียใจก็พอ”

ในคืนที่ห้าฉันนึกถึงพ่อน้อยลง หลับได้มากขึ้น และมีที่ท่าที่
จะดีขึ้นเรื่อย ๆ วันละนิด แต่กลับทิ้งความเสียหายตกค้างไว้ในตัวฉัน
นาฬิกาชีวิตของฉันและทะเยอพุ่งเหยิงไปหมด การอดนอนติดต่อกันหลาย
วันทำให้ร่างกายของฉันจดจำเวลานอนผิดเพี้ยนและไม่สามารถนอน
เร็วกว่านั้นได้ เช่น ปกติฉันจะนอนตอนเที่ยงคืน แต่มีช่วงหนึ่งที่ฉันต้อง
นอนตีสี่ติดต่อกันสามวัน ร่างกายจะเริ่มจดจำว่าเวลานอนของฉันคือ
ตีสี่ ส่งผลให้ฉันจะไม่่วงจนกว่าจะตีสี่ นั้นรวมไปถึงเวลาที่ต้องเลื่อน
ออกไปด้วยเช่นกัน ซึ่งฉันมีความทรงจำที่ไม่ดีกับการตื่นสาย ฉันเคย
นอนตื่นสายติดต่อกันเป็นเดือน ทำให้ต้องรวบมือเข้ากับม็อกกลางวัน
เข้าด้วยกัน และลงเอยด้วยการเป็นโรคกระเพาะ รวมถึงทำให้อารมณ์
ของฉันเหวี่ยงขึ้นลงได้รวดเร็วจนน่าโมโห การนอนผิดเวลาส่งผลต่อทุก
อย่างในชีวิตเป็นลูกโซ่และฉันไม่อยากจะให้เกิดเหตุการณ์แบบนี้อีก หรือ
ถ้าจะเกิดมันก็ไม่ควรจะส่งผลต่อการใช้ชีวิตของฉันขนาดนี้ ฉันอยากให้
มันเป็นเพียงความทรงจำที่เมื่อหวนนึกถึงมันจะไม่ทำร้ายฉันอีกต่อไป

แต่จะทำอย่างไรได้ มันเป็น ๆ หาย ๆ มาตลอดเจ็ดปี ฉันเคย
ค้นคว้าอาการของตัวเองเมื่อเจ็ดปีก่อน ฉันมีอาการของ “ภาวะซึม
เศร้า” และฉันจะไม่ทีกักเขาเองว่าตัวเองเป็นโรคซึมเศร้าตราบใดที่
หมอมไม่ได้เป็นผู้วินิจฉัย ถึงจะมีอาการที่เข้าข่ายยาวนานเกือบปีก็ตาม
แต่ในเมื่อฉันสามารถดีขึ้นได้เองโดยไม่ต้องไปพบหมอ อาจจะสามารถ
ความช่วยเหลือจากแม่เป็นครั้งคราว ฉันเคยเชื่อว่าฉันจะไม่เป็นอะไร
แต่แค่เคยนะ จนตอนนี้ฉันสังเกตเห็นถึงความเปลี่ยนแปลงของตัวเองที่
ดูท่าจะแย่งที่ละนิดมาส์กพักแล้ว ฉันควบคุมอารมณ์ยากขึ้น ฉุนเฉียว
ขึ้น แสดงออกอย่างตรงไปตรงมามากขึ้น และประดิดประดอยคำพูด
น้อยลง รวมถึงความอ่อนไหวต่ออารมณ์เศร้าที่มากขึ้น สิ่งเหล่านี้จะ
เป็นปัญหาในอนาคตอย่างแน่นอน แต่ปัจจุบันนิสัยเหล่านี้ก็ทำให้ฉัน

Fragile โปรดดูแลด้วยความระมัดระวัง

ใช้ชีวิตลำบากเกินพอแล้ว

สิ่งที่ฉันเผชิญคือความอ่อนแอทางอารมณ์ ความอ่อนไหวบวกกับความคิดมากทำให้ทุกอย่างดูเลวร้ายลงไปอีก อารมณ์ร้อนทำให้ฉันกลายเป็นคนพูดกอนคิด แล้วต้องมานั่งเสียใจที่หลังอยู่บ่อยครั้ง จนบางทีการไม่พูดอาจจะเป็นทางออกที่ดีที่สุด อารมณ์เศร้าจู่โจมฉันได้รวดเร็วกว่าคนอื่น การถูกตำหนิ ความเครียด ความโกรธ ความวิตกกังวล ทำให้ฉันหายใจไม่ออก แนนหน้าอกและกลิ่นออกมาเป็นหยดน้ำตา การโทษตัวเองกลายเป็นสิ่งที่ฉันทำโดยไม่รู้ตัว ความหวัง ความมั่นใจคุณค่าของตัวเองพร้อมจะพังทลายอย่างง่ายดายราวกับกองฟางท่ามกลางพายุ

ฉันไม่อยากคิดอย่างนี้ แต่ฉันสมเพชตัวเองเหลือเกิน...

วันจันทร์เวียนมาถึง ฉันไปมหาวิทยาลัยตามปกติ การนอนของฉันก็กำลังปรับให้ใกล้เคียงปกติที่สุดเท่าที่จะทำได้ ฉันตั้งใจว่าจะต้องทำให้ความทรงจำในอดีตที่กีดกันฉันในปัจจุบันเป็นเพียงความทรงจำและมีบทบาทแค่เป็นบทเรียนเมื่อหวนนึกถึงเท่านั้น แต่จะทำอย่างไรละที่ผ่านมามีฉันทำเพียงหลักหมื่นมาตลอดเมื่อมันกลับมาก็ค้นเห็นใหม่ให้ไกลกว่าเดิม ทำไปเรื่อย ๆ จนถึงวันนี้ วันที่ฉันไม่อยากหนีอีกต่อไปแล้ว

ฉันมีความเชื่อมั่นอย่างหนึ่งว่าถ้าเราทำอะไรซ้ำ ๆ มันจะเกิดความเคยชินฉันจึงขุดความทรงจำเหล่านั้นออกมาพูดให้เหมือนพูดเรื่องดิน ฟ้า อากาศ ทั่วไปฉันมักเปรียบเทียบความทรงจำที่คอยทำร้ายฉันเป็นบาดแผลที่ไม่มีวันหาย มันยังคงสดใหม่เหมือนเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวานและสิ่งที่ฉันทำคือการซ้ำเติมแผลนั้นจนกว่าวันหนึ่งมันจะเป็นเพียงแผลเป็นที่ฉันอยู่กับมันได้โดยไม่เจ็บปวดอีกต่อไป ไม่รู้ว่าเป็นวิธีที่ถูกต้องรึเปล่า แต่ฉันในตอนนี้นึกได้แค่วิธีนี้นั่นแล้ว

การพูดเรื่องอาการซึมเศร้ายังทำให้ฉันกลัวสยตายของคนรอบข้างอยู่บ้าง แต่ฉันพยายามปลอบใจตัวเอง เพื่อก้าวผ่านมันไปได้ ภาวะซึมเศร้าคืออาการอย่างหนึ่งเท่านั้น ก็เหมือนอาการรัก โลก โกรธ หลง เศร้า เหงา หรือต่อให้ฉันเป็นโรคซึมเศร้าจริง มันก็แค่โรค ๆ หนึ่งแม้ไม่ใช่โรคทางกายภาพ ใครก็จะเป็นได้และโรคซึมเศร้าไม่ใช่อาการป่วยทางจิตเสียหน่อย

การเปิดใจน่ากลัวเสมอ โดยเฉพาะในเรื่องที่เราเล่าให้น้อยคนฟัง ไม่ได้ปิดเป็นความลับแต่ก็ไม่อยากเปิดเผย กิจกรรมในกลุ่มเพื่อนที่มหาวิทยาลัยของฉันคือการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ชีวิตของแต่ละคน ฉันจึงรวบรวมความกล้าและสติในการเล่าด้วยใจที่เป็นกลางที่สุด สะกดจิตตัวเองว่าสิ่งที่ฉันกำลังเล่าเป็นเพียงเรื่องธรรมดา มันทำอะไรฉันไม่ได้ ฉันจะไม่ร้องไห้เพราะมันอีกต่อไป ฉันเล่าตั้งแต่ต้นอย่างรวบรัดทุกเหตุการณ์ที่เผชิญ ทุกความรู้สึกที่ต้องแบกรับ ฉันกำลังถ่ายทอดออกมาได้อย่างเป็นธรรมชาติเท่าที่จะทำได้ ยิ้มอีกนิด ใส่เสียงหัวเราะอีกหน่อย จะได้ลดทอนความตึงเครียดของเรื่องราวลง แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้อยู่ดีว่าการเล่าความทรงจำเป็นเหมือนการทบทวนใหม่ ยิ่งเล่าก็ยิ่งโกรธ ตอนแรกฉันเศร้า เป็นความเศร้าที่ตกค้างอยู่ในส่วนลึกของจิตใจก่อนที่จะเปลี่ยนเป็นความโกรธ โกรธในสิ่งที่พ่อทำ โกรธในโชคชะตาและสุดท้ายโกรธตัวเองที่เข้มแข็งไม่พอ

สุดท้ายสิ่งที่ฉันได้รับจากการเปิดใจครั้งนี้คือคำว่า “เราเข้าใจบ้านเราก็พูดแรง ๆ ใส่แบบนี้เหมือนกัน ลู๊ ๆ นะ”

ในหัวฉันว่างเปล่าไปชั่วขณะหนึ่งเลย เข้าใจอะไร เข้าใจแบบไหน ฉันไม่ได้ต้องการแนวร่วม ถ้าเธอไม่ใช่ฉันได้โปรดอย่าบอกว่าเข้าใจแล้วไหนจะคำว่าลู๊ ๆ นั่น เธอจะให้ฉันสู้กับอะไร ที่ผ่านมาฉันยังสู้ไม่

Fragile โปรดดูด้วยความระมัดระวัง

พออีกหรือ ฉันเริ่มไม่แน่ใจแล้วว่าวิธีนี้จะดีเหมือนที่คิดหรือไม่ ในเมื่อมันไม่ได้ทำให้เกิดความชินชาหรือความเข้มแข็งแม้แต่น้อย มันกลับทำให้ฉันจมลงไปบนทะเลแห่งคำถามและนำไปสู่วังวนเดิม เศร้า โกรธ โทษตัวเองซ้ำไปซ้ำมาอีกครั้ง ฉันทำได้เพียงรับคำในลำคอ แค่ว่าเปล่งเสียงตอบรับไม่ให้คุณเกินไปฉันยังทำไม่ได้เลย พอหัวข้อบทรสนทนาเปลี่ยนไปฉันก็ทำเพียงรับฟังเงิบ ๆ หัวเราะในบางจังหวะที่เห็นสมควร แม้มันจะฟังดูแห้งแล้งแค่นั้นก็ตามและบรรยากาศที่มีแค่ฉันที่ถืออึดก็ผ่านไป ก่อนจากกันเพื่อนคนหนึ่งในกลุ่มเดินมาหาฉันพร้อมกระดาษโน้ตแผ่นหนึ่ง

บนกระดาษแผ่นนั้นคือเบอร์ติดต่อคลินิกของมหาวิทยาลัย...

ฉันมองเธออย่างไม่เข้าใจ เธอจึงขยายความว่าให้ฉันลองติดต่อไปดู เธอกำลังรักษาตัวกับจิตแพทย์ของคลินิกอยู่ซึ่งการเดินทางของเธอกำลังจะถึงจุดสิ้นสุดแล้ว เธอกำลังดีขึ้นและเธออยากให้ฉันดีขึ้นด้วยพร้อมพูดทิ้งท้าย “สู้ ๆ นะ เราเอาใจช่วยนะ” ฉันไม่รู้ว่า “สู้ ๆ” นี้ต่างจากของเพื่อนอีกคนอย่างไร แต่มันทำให้ฉันรู้สึกดีขึ้นมาก เป็นคำเดียวกันที่ให้อารมณ์ต่างกันโดยสิ้นเชิง ฉันไม่เคยคิดถึงเรื่องไปพบจิตแพทย์หรืออะไรพวกนั้นเลย แต่ตอนนี้..ลองสักหน่อยคงไม่เสียหายเท่าไร..หวังว่านะ

๓

เพื่อนสนิท

ความกลัวเป็นอุปสรรคใหญ่หลวงในการใช้ชีวิตของฉัน โดยเฉพาะกลัวการเปลี่ยนแปลงซึ่งรวมไปถึงการทำอะไรใหม่ ๆ ด้วยเช่นกัน การทำบางสิ่งเป็นครั้งแรกสร้างความกลัวให้ฉันอย่างมหาศาล ฉันรวบรวมความกล้าอยู่พักใหญ่ สุดหายใจเข้าลึก ๆ หลายครั้งเพื่อลดอาการบิดเกร็งในท้อง ก่อนจะกดโทรออกไปยังเบอร์ที่ตั้งใจไว้ รอเวลาไม่นานก็มีคนรับสาย พยาบาลถามฉันว่าฉันจะเลือกพบนักจิตบำบัดหรือจิตแพทย์ ฉันนั่งไปครู่หนึ่ง ไม่คาดคิดว่าจะมีการเลือก มันนอกเหนือสิ่งที่ฉันเตรียมมาพูดคุยครั้งนี้ แต่ดูว่าฉันจะเงยบานานไปหน่อย คุณพยาบาลเลยถามย้ำฉันเป็นครั้งที่สอง

ฉันเลือกที่จะขอพบนักจิตบำบัดแทนที่จะพบจิตแพทย์ ด้วยความรู้เท่าที่เคยศึกษามารู้ว่ามีเพียงจิตแพทย์ที่สามารถจ่ายยาสำหรับรักษาโรคจิตเวชได้และฉันยังไม่อยากกินยา

Fragile โปรดดูแลด้วยความระมัดระวัง

การกินยาไม่ใช่เรื่องสนุกและไม่เคยสนุก ไม่ว่าจะกับใครก็ตาม
ยังไม่นับผลข้างเคียงที่ไม่น่าอภิมรณพวกนั้นอีก

ฉันต้องการให้นักจิตบำบัดประเมินอาการเบื้องต้นก่อน ถ้านัก
จิตบำบัดเห็นว่ายาควรมีบทบาทในกระบวนการบำบัด ฉันถึงจะยอมกิน
แต่ในใจฉันก็ยังหวังให้อาการของฉันอย่าได้ร้ายแรงจนถึงขั้นกินยาเลย

การนัดวันเวลาเป็นไปด้วยความรวดเร็วจนฉันยังประหลาดใจ
มันง่ายกว่าที่คิดไว้มากโข ที่เหลือก็แค่รอเท่านั้น ฉันย้ำกับตัวเองว่าไม่
เป็นไร อีกแค่ไม่กี่วันเอง ฉันรอได้และฉันรอมาดลอดจะรออีกนิดไม่เหลือ
ปากว่าแรงเลยสักนิด ถึงก่อนหน้าฉันจะไม่เคยไปหาจิตแพทย์มาก่อน
แต่ก็ไม่ใช่ว่าไม่อยากไป ฉันแค่..กลัวเกินไป

ฉันกลัวสายตาของคนรอบข้างมากเกินไป ในสายตาคนไทย คน
ที่พบจิตแพทย์คือคนบ้า แต่ฉันไม่ใช่คนบ้าเสียหน่อยและไม่อยากเป็น
ด้วย โรงพยาบาลจิตเวชเป็นสถานที่เพียงแห่งเดียวที่ฉันรู้ว่าถ้าอยากพบ
จิตแพทย์ต้องมาที่นั่น และอย่างที่รู้ๆ กันว่าใครก็ตามที่มีมารักษาที่
นี้จะถูกตราหน้าว่าเป็นคนบ้าทันที ไม่ว่าจะมาด้วยเหตุผลใดก็ตาม มัน
ทำให้ฉันตอนนั้นในวัยสิบห้าปีกลัวเกินกว่าจะกล้าทำเพื่อตัวเอง และ
เฝ้ารอ พร่ำบอกตัวเองว่าถ้ามันไม่ดีขึ้นฉันจะไปอย่างแน่นอน

รอแล้วรอเล่าจากวันเป็นสัปดาห์และจากสัปดาห์ก็ยาวนาน
เป็นเดือน เป็นปี มันไม่ได้แย่งลง ซึ่งกินบว่าดี แต่ก็พูดได้ไม่เต็มปากว่า
ดีขึ้นเลย บางครั้งก็รู้สึกเหมือนกำลังหลอกตัวเองว่าทุกอย่างกำลังดี
ขึ้นด้วยซ้ำ ทั้ง ๆ ที่อาการทุกอย่างยังเหมือนเดิม บางครั้งฉันก็เหมือน
จะรู้ตัวว่าสิ่งที่ฉันคิดมันโกหกทั้งเพ จนผ่านมาเจ็ดปีฉันก็ยังไม่ได้ไป
หาหมอเลยสักครั้ง

เมื่อใดก็ตามที่เราไม่อาจเปลี่ยนสถานการณ์ได้ นั่นเป็นสัญญาณที่บอกว่าเราต้องเปลี่ยนตัวเอง

ฉันยังกลัวสายตาคอนรอบข้างเหมือนเดิม แต่ฉันกลัวว่าจะถูกตัดสินว่ากำลังเรียกร้องความสนใจมากกว่าการถูกมองว่าเป็นคนบ้าเสียอีก ครั้งนี้นอกจากความกลัวยังมีความปลงแผงอยู่ด้วย ฉันไม่อยากจะคิดถึงคนอื่นอีกต่อไปแล้ว ถ้าฉันอยากพูดถึงอาการซึมเศร้าได้อย่างปกติ การหาจิตแพทย์หรือการบำบัดกับนักจิตวิทยาก็ต้องเป็นเรื่องปกติเหมือนกัน ฉันแค่จนปัญญาคิดหาวิธีแก้ปัญหาของตัวเอง ฉันต้องการคนช่วยคิด ฉันต้องการคำแนะนำ ครั้งนี้ฉันต้องการความช่วยเหลือจริง ๆ

ฉันมีเพื่อนอยู่คนหนึ่ง เพื่อนที่สนิทที่สุด รู้จักกันมาตั้งแต่ตอนมัธยมศึกษาปีที่สี่ ตั้งแต่ตอนที่ฉันยอมรับว่าตัวเองมีอาการซึมเศร้านั้นละ เธอชื่อ 'ปลา' ฉันกับปลาแทบไม่มีอะไรเหมือนกันเลย ปลาเป็นคนเข้าสังคมเก่ง อธิบายดี แถมคุยสนุกอีกต่างหาก อยู่กับปลาฉันไม่เคยเบื่อเลย ต่างจากฉันที่เป็นคนเก็บตัว ออกแนวหลีกเลี่ยงสังคมด้วยซ้ำ คุยก็ไม่เก่ง หลายครั้งที่ฉันปลีกตัวออกจากวงสนทนาเพราะกลัวคนอื่นจะเบื่อที่ฉันถามคำตอบคำแบบนี้ แต่มีสิ่งหนึ่งที่เราเหมือนกัน เราเผชิญกับภาวะซึมเศร้าเหมือนกัน และด้วยความที่我们是เพื่อนสนิท เราจึงแชร์เรื่องของเราและกันเสมอ

ปลาโตมากับความรู้สึกไม่เป็นที่รัก ปลาเล่าว่าปลาเป็นลูกคนเล็กและพ่อแม่มีปลาตอนที่ยังไม่พร้อม จึงเอาปลาไปให้บ้านที่ต่างจังหวัดเลี้ยงตั้งแต่เกิดจนถึงสามขวบแล้วค่อยรับกลับมาอยู่กรุงเทพฯ แต่เมื่อกลับมาอยู่กับครอบครัวชีวิตก็ไม่ได้สวยงามเหมือนที่วาดฝันไว้ ปู่ตั้งแง่กับเธอและพูดเสมอว่า "เธอไม่ใช่หลานฉัน" ตั้งแต่ปลาเข้าเรียน

Fragile โปรดดูแลด้วยความระมัดระวัง

อนุบาลจวบจนทุกวันนี้ ทุกอย่างในชีวิตของปลากลายเป็นเรื่องเล็กของคนอื่น ทั้งความฝัน งานอดิเรก อิสระ ความต้องการต่าง ๆ รวมไปถึง ‘โรคซึมเศร้า’

ครอบครัวของปลามีความเข้าใจในโรคซึมเศร้าน้อยมากถึงมากที่สุด ในสายตาของพวกเขาโรคซึมเศร้าเป็นแค่เรื่องโกหกที่มีไว้เพื่อเรียกร้องความสนใจ ถ้าจิตใจเข้มแข็งเดี๋ยวก็หาย พวกเขาเชื่อแบบนั้น ตอนที่เรายุ่งเท่ากัน ปลาตัดสินใจไปพบหมอที่โรงพยาบาลจิตเวชมาแล้ว แต่ก็ไม่เคยไปหาอีก เพราะหมอบอกว่า “ครั้งหน้าพาครอบครัวมาด้วยนะคะ” ปลารู้ว่าพ่อแม่ไม่มีทางมาแน่นอน นั่นเป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้ายที่ปลาทำเพื่อตัวเอง

ฉันไม่ค่อยเข้าใจหมอเท่าไร ปลาเล่าว่าเธอเล่าทุกอย่างให้หมอฟังไปแล้วแต่หมอก็กังฟูดแบบนั้น มันทำให้เธอหมดแรงใจที่จะรักษา ฉันลองคิดในมุมมองของหมอและจะไม่ตัดสินว่าหมอไม่ดีนะ ตามความเข้าใจของฉัน การบำบัดโดยทั้งสองฝ่ายให้ความร่วมมือ ผลลัพธ์จะต้องดีขึ้นแบบทวีคูณแน่ ๆ เหมือนกับต้องปรับสภาพแวดล้อมของผู้ป่วยและแก้ที่ต้นตอของปัญหา ทำให้บรรยากาศเป็นมิตรเชื่อมต่อพลังบวก คนในครอบครัวช่วยกันแก้ปัญหา ประคับประคองกันไป ฟังดูดีเลยทีเดียว แต่จะทำได้ไหมเมื่อการเปลี่ยนความคิดคนยากเกินกว่าจะจินตนาการได้

ถึงฉันจะบอกว่าเราเผชิญปัญหาเดียวกัน แต่ฉันกลับรู้สึกเห็นใจปลาที่ไม่มีใครในครอบครัวที่จะเข้าใจและพร้อมจับมือฟันฝ่าอุปสรรคนี้ไปด้วยกัน ฉันจึงตั้งปณิธานว่าจะเป็นคนจับมือคุณนั่นเอง เพราะฉันยังมีแม่ที่คอยรับฟังและพร้อมจะเข้าใจ แต่ปลาไม่มีใครเลย ฉันรู้ว่าความทรนทานจากซึมเศร้าเป็นอย่างไร ถ้าทำได้ฉันก็ไม่อยากให้

ใครรู้สึกแบบนี้ทั้งนั้น

ปลา มักทำเหมือนทุกอย่างอยู่ในการควบคุม ฟังพาดันให้น้อยที่สุด โดยให้เหตุผลว่าเกรงใจฉัน ไม่อยากเป็นภาระของใคร ทั้งที่ยังต้องทนทุกข์ทรมานกับความเศร้า ความเดียวดาย และอาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมเดิม ๆ ฉันคิดว่าปลากำลังหลอกตัวเอง เพราะถ้าทุกอย่างควบคุมได้อย่างที่ปากว่าคงไม่โทรมาร้องให้แบบตอนนี้หรอก

ฉันฟังปลาคำครวญถึงเรื่องครอบครัวของเธอเงียบ ๆ ปลาไม่ได้ร้องไห้บ่อย ครั้งนี้คงเกินทนจริง ๆ ฉันถึงรับรู้ความทรมานผ่านน้ำเสียงได้ชัดเจนขนาดนี้ มันทำให้ฉันกลัว ทุกครั้งที่ปลาโทรมาร้องไห้ แปลว่าเธอไม่อยากทนอีกต่อไป และเมื่อไม่อยากทนมันอาจนำไปสู่การจบปัญหาทุกอย่าง

แม้จะแปลกแต่ลึก ๆ ฉันดีใจที่ปลาโทรมาร้องไห้กับฉัน ดีใจที่ปลาเชื่อใจฉันมากพอที่จะแสดงด้านอ่อนแอให้ฉันเห็น ดีใจที่ปลาระบายความรู้สึกออกมา ไม่ได้มีแค่ความโกรธที่ทำให้ขาดสติ ความเศร้าก็ทำได้เช่นกัน ฉันไม่ได้จะบอกว่าการจบปัญหาเป็นความคิดชั่ววูบ นั่นอาจเป็นสิ่งที่คิดมาอย่างรอบคอบที่สุดในชีวิตด้วยซ้ำ แต่มันเป็นสัญญาณเตือนต่างหาก เตือนว่าพวกเขาพร้อมมากแค่ไหนพร้อมละทิ้งทุกอย่าง พร้อมเดินไปในทางที่เลือกอย่างไม่มีวันหวนกลับ นั่นคือสิ่งที่ฉันกลัว แต่ฉันไม่ได้กลัวทางที่เพื่อนเลือกหรอกนะ ฉันกลัวว่าฉันจะไม่กล้ารั้งเพื่อนไว้ เพราะฉันรักเพื่อนคนนี้นี้มากและฉันเชื่อว่ายังมีหนทางที่จะทำให้เพื่อนรักของฉันหลุดพ้นจากความทรมานนี้ แต่ฉันกลัวว่าหากฉันรั้งปลาไว้ จะเป็นการทำร้ายเธอโดยไม่ได้ตั้งใจมากกว่า

๔ เจ็ดปีก่อน

ถึงกำหนดนัดหมอแล้ว ฉันเดินทางด้วยใจที่สิ้นระรัว ตลอดทางเต็มไปด้วยจินตนาการอันไร้ที่สิ้นสุด บทสนทนาจะเป็นไปในทิศทางไหน หมอจะเป็นคนอย่างไร ฉันจะเผลอทำอะไรผิดพลาดหรือเปล่า ความกลัวกำลังวิ่งพล่านไปทั่วทั้งร่างกาย ตั้งแต่สมองไล่ลงมาที่ลำคอ แวะไปตามแขนและนิ้ว จากนั้นกลับไปที่หน้าอกเพื่อลงมาเล่นสนุกในกระเพาะสักพักก่อนจะเลยลงไปตามขา หัวเข่า ข้อเท้าสิ้นสุดที่ปลายนิ้วเท้าทั้งสิบนิ้วแล้วค่อยวกกลับทางเดิมวิ่งขึ้นลงราวกับไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย ความกลัวในสิ่งที่ยังมาไม่ถึงทำให้ฉันเหมือนจะเป็นโรคประสาท

ตึกสี่ขาที่ตั้งตระหง่านกลมกลืนไปกับตึกรอบข้าง ฉันไม่เคยรู้มาก่อนว่าคลินิกของมหาวิทยาลัยตั้งอยู่ตรงนี้ เหลือบมองนาฬิกาข้อมือเข็มสั้นกับเข็มยาวซ้อนทับกันพอดี ฉันมาก่อนเวลาเป็นชั่วโมงเขียวช้ำนั่นก็ดี ฉันจะได้มีเวลาทำใจนานขึ้นอีกนิด ภายในก็เหมือนคลินิกทั่วไป

เคนน์เตอร์พยาบาลด้วยว่าที่สูงเท่าอกของฉัน ด้านหลังเป็นห้องยา ด้านข้างเคนน์เตอร์เป็นซอกลึกกว้างพอให้คนเดินสวนกันได้โดยไม่เบียดกัน มีห้องตรวจเรียงรายตลอดสองข้างทาง มีพยาบาลไม่กี่คนประจำอยู่ และโซนสำหรับนั่ง มีฉันเพียงคนเดียวในเวลานี้ เนื่องจากคลินิกของมหาวิทยาลัยรับทั้งคนนอกและคนในสถาบันทำให้ต้องแบ่งเคนน์เตอร์สำหรับนิสิตและบุคคลธรรมดา พยาบาลทักทายฉันอย่างเป็นมิตรช่วยลดความประหม่าลงได้มากโข และให้ฉันกรอกข้อมูลส่วนตัวเหมือนคนไข้คนอื่น ๆ ที่มาครั้งแรก ทั้งหมดใช้เวลาไม่ถึงสิบนาทีด้วยซ้ำ หลังจากนั้นหน้าที่ของฉันคือนั่งรอ

เวลานัดคือบ่ายโมงตรงเหลือเวลาอีกห้าสิบนาที เวลาเหลือเพื่อพอให้ความมกั้วกลับมาอีกครั้ง บรรยากาศเงียบจนได้ยินเสียงแอร์ทำงานชัดเจน ความเย็นของแอร์ทำให้หนาวเยือกเป็นระลอกตามแขนและขา แต่ฝ่ามือ ฝ่าเท้าและแผ่นหลังกลับขึ้นเหืองจนรู้สึกเหนอะหนะไปหมด ฉันขีดมือกับกางเกงและเริ่มตั้งสติก่อนที่ความมกั้วจะทำให้ฉันเป็นบ้าไปจริง ๆ วิธีที่ช่วยฉันได้มากที่สุดคือการจดปลายนิ้วโป้งเข้ากับปลายนิ้วอื่น ๆ ไล่ตั้งแต่นิ้วชี้ นิ้วกลาง นิ้วนางและนิ้วก้อย ทำได้จากหน้าไปหลังแล้ววนจากหลังมาหน้าเริ่มจากซ้ำ ๆ ก่อนจะปรับให้เร็วขึ้น วิธีนี้ทำให้ทั้งสายตาและสมาธิจดจ่ออยู่กับปลายนิ้วทั้งห้าจนลืมทั้งความมกั้วและความประหม่าหรืออะไรก็ตามที่ทำให้ฉันอยากหนีไปให้ห่างจากความรู้สึกพวกนี้ มันคือการดึงตัวเองให้อยู่กับปัจจุบัน ไม่ต้องมัวรำลึกถึงอดีตและพะวงถึงอนาคต

เมื่อใจที่กระวนกระวายสงบลง ช่วงเวลาแห่งการรอคอยอันยาวนานราวกับไร้อิ้นสุดก็ผ่านไปรวดเร็วกว่าที่คิดเสียอีก กว่าที่ฉันจะรู้ตัวก็ได้ยินเสียงขานชื่อของตัวเอง ด้วยความเสียบในบริเวณนั้นทำให้เสียง

Fragile โปรดดูแลด้วยความระมัดระวัง

ในระดับปกติตั้งเหมือนมาพูดอยู่ข้างหู ฉันสะดุ้งเล็กน้อยรีบหอบอุ้ม กระเป๋าบนตักไว้แนบอกแล้วเดินตรงดิ่งไปทางห้องตรวจด้วยใจที่สิ้น ระวัง การรอคอยเดินทางใกล้ถึงจุดหมายแล้ว

ภายในห้องตรวจธรรมดาตามากจนสภาพห้องตรวจที่เคยเห็น มาจากซีรีส์ต่างประเทศเรื่องหนึ่งที่ฉันเคยดูเมื่อนานมาแล้วฉันไม่ อาจจดจำชื่อเรื่องได้ ไม่มีทั้งเก้าอี้แบบปรับเอน หรือคุณหมอน้ำตา เครื่องขีมิที่คอยถือสมุดเล่มหนึ่งและจดบันทึกทุกอย่างที่ฉันพูด มันแทบ ไม่ต่างจากห้องตรวจในโรงพยาบาลแม้แต่ห้อง ทั้งโต๊ะทำงานที่มุมห้อง คอมพิวเตอร์หนึ่งเครื่อง มีหน้าต่างบานใหญ่เพิ่มแสงธรรมชาติไม่ให้ห้อง อึมครึมเกินไป คุณหมอนั่งอยู่หลังโต๊ะตัวนั้น คาดคะเนจากใบหน้า คุณหมอน่าจะอายุราวสี่สิบต้น ๆ ใบหน้าใจดีช่วยบดเป่าความประหม่า ออกไปจากตัวฉันได้นิดหน่อย แต่เมื่อฉันนั่งลงตรงข้ามกับคุณหมอ การรับรู้ว่ามีคนกำลังมองตรงมาที่ฉันทำให้ความประหม่าย้อนกลับ มาอีกครั้ง

“สวัสดีค่ะ หมอชื่อ ‘หมอดาว’ นะคะ หนูช่วยแนะนำตัวหน่อยค่ะ”

“สวัสดีค่ะ หนูชื่อ ‘เบสท์’ ค่ะ” ฉันเม้มปาก บีบมือแน่น ฉันเกร็ง จนพูดอะไรไม่ออก

“ไม่ต้องเกร็งนะคะ ครั้งแรกเราจะพูดคุยกันก่อน แล้วเราค่อย มาดูกันว่าเราจะทำงานร่วมกันยังไง”

ฉันพยักหน้าตอบรับ ฉันเข้าใจว่าการบำบัดจะต้องใช้ความร่วมมือ จากทั้งสองฝ่ายเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด ในกรณีของฉันคือฉัน กับหมอดาวต้องร่วมมือกัน

“วันนี้เบสตรูสึกยังงะคะ”

“..หนู...สับสนคะ”

ฉันค้นเสียงออกมาจากริมฝีปากที่สั่นเทา แล้วเริ่มเล่าตั้งแต่ต้น พ่อของฉันเป็นผู้ชายชอบบงการ อยากให้ไปทางซ้ายก็ต้องไปซ้าย อยากให้ไปทางขวาก็ต้องไปทางขวา และเขาไม่ชอบคนที่ไม่ทำตามคำสั่ง พ่อตั้งชื่อให้ฉันว่าเบสดีที่มาจากคำว่า ‘The Best’ เพราะอยากให้ฉันดีเลิศในทุก ๆ เรื่อง เพราะอย่างนั้นเขาถึงติฉันในทุก ๆ เรื่อง ไม่ว่าจะฉันจะปรับปรุงตัวขนาดไหน แก่ไขอย่างไร พ่อจะติฉันในเรื่องใหม่ ๆ ได้เสมอ จนฉันเริ่มคิดว่า สิ่งที่เขาไม่พอใจไม่ใช่สิ่งที่ฉันทำแต่เป็นตัวฉันต่างหาก คำติ คำด่าและคำดูถูกกำลังทำลายฉันช้า ๆ แต่ฉันจะไม่บอกพ่อหรอก เขาไม่เคยสนใจอยู่แล้วว่าฉันจะรู้สึกอย่างไร ฉันต้องหนีไปร้องไห้ในห้องนอนทุกครั้งที่ฉันไม่อาจแบกรับความรู้สึกพวกนี้ได้ อีกต่อไป น้ำตาจะพัดพาความรู้สึกแย่ ๆ ออกไปจากใจฉัน..แต่ชั่วครวเท่านั้น ฉันจะสามารถกลับไปรับมือกับคลื่นความรู้สึกทะเลอกใหม่ได้อีกสักพัก ก่อนจะต้องกลับมาร้องไห้อย่างเดี๋ยวดายอีกครั้งเข้าไปเข้ามา จนฉันเริ่มตอบโต้พ่อแบบเดียวกับที่พ่อทำกับฉัน แสดงออกอย่างตรงไปตรงมาให้เขารู้ว่าฉันรู้สึกอย่างไร ทุกอย่างก็ดูจะคงที่ ความสัมพันธ์ระหว่างเราไม่ได้ดีขึ้นแต่ก็ไม่แย่ลง พ่อยังเหมือนเดิม แต่ฉันเริ่มเปลี่ยนไป และเปลี่ยนไปในทางที่แย่ง

ฉันต้องเล่าตั้งแต่ต้นให้หมอเข้าใจเรื่องราวทั้งหมด ฉันอยากดีขึ้น แต่ฉันกลับลืมนไปอย่างหนึ่ง การเล่าครั้งนี้จะนำพาความเจ็บปวดมาด้วย มันสาหัสเกินกว่าที่ฉันจินตนาการไว้เสียอีกและมันน่าอายที่ต้องมาร้องไห้ให้ใครที่หนักก็ไม่รู้ดู แต่ฉันหยุดไม่ได้ รวากับกำแพงที่พังทลาย ไม่จำเป็นต้องอดกลั้นอีกต่อไป แต่หมอดาวก็ไม่ได้พูดซ้ำ

Fragile โปรดดูแลด้วยความระมัดระวัง

อะไร ในชีวิตของฉันไม่เคยมีใครตั้งใจฟังสิ่งที่ฉันพูดเลยนอกจากแม่ และตอนนี้...หมอดาวเป็นคนที่สอง

“แล้วตอนนี้เบสท์สับสนอะไรคะ” หมอดาวเปิดปากถามหลังจากที่ฉันเล่าจบ

“หนูไม่รู้ว่าตัวเองรักเขา...หรือเกลียดเขาค่ะ” ฉันเริ่มริมฝีปากอีกครั้ง ฉันพยายามสูดหายใจเพื่อรวบรวมสติและเรียบเรียงคำพูด แต่ผลจากการร้องไห้ทำให้หายใจไม่ออกจนต้องหายใจทางปากแทน “มันเหมือนใจหนึ่งก็รักแต่จากสิ่งที่เขาทำกับหนูอีกใจหนึ่งก็เกลียดค่ะ”

ความรู้สึกนี้ติดอยู่ในใจฉันมาเนิ่นนาน ฉันตอบไม่ได้ว่ารักพ่อไหม แต่ก็พูดไม่ได้เหมือนกันว่าเกลียด ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าจะใช้ความเกลียดรีเปลา หรือนั่นคือความน้อยใจ ฉันไม่รู้ ไม่รู้อะไรเลย มันสับสนไปหมด ฉันอยู่ในกรอบมาตลอด กรอบของคนดีของสังคม กรอบของนักเรียนที่ดี และกรอบของลูกที่ดี แต่ตอนนี้ฉันอยากออกจากกรอบของการเป็นลูกที่ดี ออกจากกรอบของความกตัญญู ไม่อยากทำอะไรเพื่อเขาเลยแม้แต่อย่างเดียว

“หนูไม่อยากทะเลาะกับเขาแล้ว หนูเหนื่อย มันมีแต่จะแย่งลง แต่ก็เหมือนเป็นการตอบสนองอัตโนมัติไปแล้ว หนูแค่คิดว่าถ้าหนูเลิกทะเลาะกับพ่อ หนูจะควบคุมตัวเองได้มากกว่านี้”

“โอเคค่ะ หมอพอเข้าใจสาเหตุและปัญหาของเบสท์แล้ว หมอมีคำถามสุดท้ายก่อนการประเมินนะคะ” ฉันพยักหน้าทั้งน้ำตา พยายามปาดหยดน้ำออกจากใบหน้า

“เบสท์เคยคิดที่จะฆ่าตัวตายไหม”

ฉันหยุดเข็ดน้ำตา แน่ใจว่าฉันจะต้องซื่อสัตย์กับตัวเองให้มาก

ที่สุด เปิดใจให้มากที่สุด ให้ความร่วมมือแบบคนที่อยากจะดีขึ้นจริง ๆ แม้เรื่องที่จะเล่าต่อไปจะมาพร้อมความเจ็บปวดที่รุนแรงกว่าเรื่องที่เล่าไปก่อนหน้านี้ก็ตาม

“เคยค่ะ หนูเคยคิดจะฆ่าตัวตาย”

ฉันเลือกตอบตามความจริง แม้จะหวาดกลัวสายตาคนรอบข้าง เมื่อได้ยินคำนี้มากแค่ไหนก็ตาม สังคมมักบอกฉันเสมอว่าการฆ่าตัวตายเป็นบาป เป็นสิ่งไม่ดี แต่ฉันเชื่อว่าหมอดาวจะไม่ตัดสินฉันก่อนที่จะฟังเรื่องราวทั้งหมด

๕

คิดสั้นแต่คิดนาน

ฉันไม่เคยโกหกเวลามีคนถามว่า “เคยคิดจะฆ่าตัวตายไหม” เพราะคำตอบที่คนถามต้องการจะมีแค่ ‘เคย’ กับ ‘ไม่เคย’ เท่านั้น นี่นับเป็นครั้งแรกที่ฉันต้องพรรณนาความคิด ณ ตอนนั้นให้ใครสักคนฟัง ฉันไม่อยากเล่าเท่าไรนักเพราะเมื่อมองย้อนกลับไป ฉันก็แอบรู้สึกว่ามีช่วงเล็กน้อยเหลือเกิน

ตอนมัธยมพ่อกับแม่มีหน้าที่รับ – ส่งฉันไปโรงเรียนเนื่องจากที่ทำงานของพ่ออยู่ใกล้โรงเรียนพอดี นานวันเข้าช่วงเวลาไป – กลับโรงเรียนกลายเป็นช่วงเวลาที่ทรมานที่สุด ฉันต้องทนฟังข้อบกพร่องของตัวเองที่เพิ่มพูนทุกวัน ๆ ภายในห้องโดยสารคับแคบ มีเพียงแค่ฉันกับพ่อแค่สองคน ไม่มีใครอื่น ไม่มีสักคนที่จะช่วยดึงฉันออกจากสถานการณ์นี้ หรือแม้แต่จะช่วยปกป้องฉันจากคลื่นโทสะที่เถาเถาไหลอย่างไม่หยุดยั้งตลอดระยะทาง ฉันรู้สึกตัวเล็กลงทุกครั้งที่สายตากราดเกรี้ยววนเวียนเหลือบมองฉัน และพอจะตัวใหญ่ขึ้นทุกครั้งที่ค้นพบข้อผิดพลาดของ

Fragile โปรดดูแลด้วยความระมัดระวัง

ฉันและแจ็กแจงให้ฉันฟังด้วยน้ำเสียงที่ตึงกว่าปกติ เขาบอกฉันแบบนั้น มันไม่ใช่การตะคอกแต่เป็นเสียงที่ตึงกว่าปกติเท่านั้น ฉันเบื่อกับที่จะฟังคำตอบที่ทำให้สิ่งทีพ่อทำดูชอบธรรมพวกนี้เหลือเกิน ที่น่าเศร้าคือฉันดันยอมจำนนต่อความชอบธรรมนั้นเสียได้

ฉันทำอะไรไม่ได้นอกจากก้มหน้ารับฟัง ขานรับเป็นบางจังหวะ เพราะถ้าฉันไม่ทำแบบนี้ พ่อจะเรียกฉันย่ำ ๆ เหมือนต้องการให้ฉันฟังตลอดเวลา บางครั้งฉันจึงเลือกที่จะแกลังหลับตลอดการเดินทางเพื่อหลีกเลี่ยงการฟังคำปรามาสเหล่านั้น ฉันในตอนนั้นไม่มีความกล้ามากพอที่จะลุกขึ้นต่อต้านหรืออธิบายเหตุผลเพื่อให้พ้นจากข้อกล่าวหาของพ่อ ฉันเคยพยายามแล้ว แต่ผลลัพธ์ก็คืออะไรก็ใหม่ เขาไม่ฟัง พ่อไม่เคยฟังฉัน สำหรับเขาเหตุผลของฉันคือข้ออ้างอันเบาหวิว ไม่มีคำพ้อที่จะเรียกว่าเหตุผลด้วยซ้ำ ฉันจึงเลิกอธิบาย ยอมรับข้อกล่าวหาทั้งหมดโดยสุษณี ฉันไม่สามารถสู้กับคนที่มีอำนาจยิ่งใหญ่เทียมฟ้าและเป็นผู้กุมชะตาชีวิตของฉันไว้ในกำมือ แม้อยากหนีไปให้ไกลแต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าฉันยังต้องพึ่งพาพ่ออยู่ดี

ที่ผ่านมาฉันเป็นเด็กดีมาตลอด “เด็กดี” ในแบบที่พ่อต้องการเสมอมา ฉันจึงไม่เข้าใจ ฉันต้องทำอะไร ให้เป็นลูกที่พ่อจะภูมิใจและชมฉันสักครั้ง ฉันไม่รู้เลย ไม่ว่าฉันจะพยายามมากแค่ไหน ก็ดูจะไม่เคยดีสำหรับพ่อเลย เมื่อแก่ใจตามที่พ่อบอกได้หนึ่งเรื่อง พ่อจะค้นพบข้อบกพร่องเรื่องใหม่เสมอ จนฉันเหนื่อย เหนื่อยที่จะทำตัวให้ถูกใจพ่อ เหนื่อยที่จะบั่นหน้ายิ้มทั้งที่ในใจกำลังร้องไห้ เหนื่อยที่จะเก็บทุกความรู้สึกไว้กับตัว เหนื่อยจนแค่หายใจยังไม่อยากทำ

ถ้าฉันหลับแล้วไม่ตื่นขึ้นมาอีกเลยก็คงจะดี

ความคิดที่แวบเข้ามาทำให้ฉันตระหนกและตระหนกถึงความ

ผิปกติบางอย่างที่กำลังก่อตัวซ้ำ ๆ ภายในตัวฉัน มันช่างเรื่องซ้ำและหลบซ่อนอย่างแนบเนียนจนมันเปิดเผยตัวตนที่ละนิด กว่าจจะรู้ว่าตัวมันก็เติบโตใหญ่ แข็งแกร่ง ไม่ต้องหลบซ่อนอีกต่อไป ฉันได้ยินเรื่องราวของมันมาเยอะพอสมควรแต่ไม่คิดว่าจะมีวันที่ต้องเผชิญกับมันด้วยตัวเอง และนั่นเป็นวันแรกที่ฉันรับรู้การมีตัวตนของเจ้าตัวซึ่มเศรำ

เจ้าซึ่มเศรำทำตัวราวกับปีศาจที่คอยเกาะติดไปกับฉันทุกที่ คอยกระซิบถ้อยคำโหดร้ายซิดิบหู แล้วมีตัวตนของฉันเป็นฝ่ายเทวดาคอยยื้อฉันไว้อย่างกับในการ์ตูน พวกมันทะเลาะกัน ฝ่ายเทวดาพยายามดึงฉันให้ยังคงความเป็นตัวเอง พร่ำบอกว่าฉันดีเลิศ เก่งกาจเพียงใด ส่วนฝ่ายปีศาจมักจะแหวะเวี่ยนมากระซิบความจริงให้ฉันฟังว่าฉันแย่แคไหนในสายตาของพ่อ และเกลี้ยกล่อมฝ่ายเทวดาให้เห็นด้วยกับมัน วันเวลาผ่านไปทุกครั้งที่ฉันถูกลดคุณค่า ตัวซึ่มเศรำมีแต่จะโตขึ้น แข็งแกร่งขึ้น มีอำนาจมากขึ้น กลับกันตัวตนของฉันเล็กลงทุกครั้งที่ฉันเศรำทำที่สุดตัวซึ่มเศรำก็เป็นฝ่ายคว้าชัยในศึกครั้งนี้ เมื่อปีศาจซึกขวนเทวดาสำเร็จ ต่อจากนี้มันจะสามารถควบคุมฉันได้อย่างสมบูรณ์

ฉันจำได้ดี วันนั้นระหว่างทางกลับบ้าน พ่อยังคงทำกิจวัตรเดิม ๆ อย่างการดูดำฉัน พอหมดเรื่องของวันนี้ก็จะหยิบยกเรื่องในอดีตมาว่าต่อ เวลาสามสิบนาทีจากโรงเรียนถึงบ้านช่างยาวนานราวกับซักรถจากกรุงเทพฯ ไปเชียงใหม่ ฉันได้แต่ก้มหน้าก้มตาจับฟังพร้อมขานรับเป็นพัก ๆ พลันตัวซึ่มเศรำกระซิบเสียงเย็นข้างใบหู น้ำเสียงทั้งแหบแห้งและสั่นพร่าจนอดซนลุกไม่ได้

‘หันไปมองสิ มองหน้าของพ่อให้ดี’

ไม่รู้จะโรดลใจให้ฉันหันไปมองตามเสียงนั้นจริง ๆ ฉันเห็นพ่อ

Fragile โปรดดูด้วยความระมัดระวัง

นั่งอยู่หลังพวงมาลัย ตาทั้งสองข้างจ้องไปที่ถนนเขม็ง คิ้วขมวดจนหัว
คิ้วแทบจะชนกัน เต็มว่าถ้าไม่ได้ขับรถ สายตานั้นคงจับจ้องมาที่ฉันแน่
มุมปากตกจนเห็นร่องแก้ม หน้าผากยับย่นเป็นริ้ว

ทำไมพ่อถึงดูไม่มีความสุขขนาดนี้ละ

‘นั่นนะซี ทำไมกันนะ ลองคิดสิ’

ฉันพยายามคิด คิดมาหลายวันแล้วด้วย แต่ไม่ได้นั่งคิด
พิจารณาจริงจังอย่างวันนี้ แต่ต่อให้คิดหนักแค่ไหนทำไมต้นเหตุของ
เรื่องทั้งหมดดูจะมีแค่อย่างเดียวนั่น เป็นอย่างเดียวกับที่ฉันไม่อยาก
จะยอมรับเลย

เพราะ...ฉันเหวอ

‘ถูกต้อง ดีใจจังที่เธอคิดได้’ มันตอบ น้ำเสียงอันแหบแห้งเจือ
ด้วยความยินดี

แล้วทำยังไงพ่อถึงจะมีความสุขละ..ถ้าฉันหายไปเขาจะมีความสุข
ใหม่

‘เธอคิดว่ายังไงละ’

ฉันไม่คิดจะตอบมัน แต่ตัวซีมีเซ่ร่าก็คงรู้อยู่แล้ว มันรู้ทุกอย่าง
เกี่ยวกับตัวฉัน ล่วงรู้ทุกความคิด ฉันแทบไม่เชื่อว่าฉันจะมีความคิดแบบ
นี้จริง ๆ ฉันอาจจะพยายามปฏิเสธความคิดนั้นเพราะยังไม่มีเหตุผลที่
ดีมากพอที่จะยอมรับ แต่ตอนนี้ตัวซีมีเซ่ร่าทำให้ฉันหาเหตุผลนั้นเจอ

ที่ผ่านมามีพ่อมักจะมึนหน้าบึ้งตึงเสมอเวลามารับฉัน น้อยครั้งที่
ฉันจะได้เห็นพ่อยิ้มแย้มหลังพวงมาลัย สาเหตุคือฉัน ฉันเองที่ทำให้พ่อ
ไม่มีความสุขอย่างนี้ พ่อไม่ควรจะต้องมาเสียเวลากับลูกที่ไม่ได้เรื่อง

อย่างฉันหกวันต่อสัปดาห์ ต้องคอยแก้ไขพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ให้คนที่ทำอะไรก็ผิดพลาดไปหมดแบบฉัน ชีวิตนี้ฉันไม่คิดว่าจะสามารถทำประโยชน์อะไรได้อีกแล้ว ไม่อาจทดแทนคุณให้ผู้ที่กำเนิดได้แบบที่ลูกที่ดีควรทำ ไม่อาจเป็นลูกที่พ่อจะภูมิใจได้ ทางเดียวที่ฉันรู้ค่าอย่างฉันจะทำประโยชน์ได้มีแค่ทางเดียวเท่านั้น

‘โอ้ เธอไม่กลัวพ่อเธอเสียใจหรือ’ ตัวซิมเศร้ากลับมาถามกับรู้
ว่าฉันตัดสินใจได้แล้ว

พ่อไม่เสียใจหรอก เขาจะดีใจด้วยซ้ำที่ไม่ต้องคอยจ้ำจี้จ้ำไชตัว
ปัญหาแบบฉันอีก

คนอย่างฉัน ถ้าหายไปสักคน ไม่มีใครสนใจอยู่แล้ว

คิดสั้นมันก็แค่นี้ จุดเริ่มต้นมันง่ายตายเหมือนตอนคิดว่าหลังมือ
กลางวันจะทำอะไรเป็นอย่างต่อไป ฉันเคยสงสัยว่าคนที่ฆ่าตัวตายพวก
เขาคิดอะไรอยู่ สังคมเรียกมันว่า คิดสั้น และมีสร้อยห้อยท้ายอย่าง จาก
อารมณ์ชั่ววูบ ตอนแรกฉันเข้าใจว่ามันเป็นเพราะจะต้องคิดเร็วตัดสินใจ
ใจเร็ว อย่างนั่งอยู่เฉย ๆ ก็คิด ‘วันนี้ไม่อยากตายจัง’ แล้วก็ไปกระโดดตึก
เลย ต้องเป็นอย่างนั้นแน่ ๆ

แต่ตอนนี้ฉันอยู่ในจุดที่มีความคิดพวกนั้นเหมือนกัน ฉันถึงได้รู้
ว่าต่อให้ความคิดแบบนั้นจะเกิดขึ้นง่ายแค่ไหน มันก็ต้องมีการวางแผน
ก่อนจะทำจริงทั้งนั้น ต่อให้อยากหายไปก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าฉันยังกลัว
ตายเหมือนมนุษย์คนอื่น เหนือกว่านั้นฉันกลัวเจ็บ กลัวความทรมาน
อาจจะฟังดูตลกและย้อนแย้งจนน่าหัวเราะ แต่ฉันต้องการวิธีจากไป
ที่เจ็บน้อยที่สุด

Fragile โปรดดูด้วยความระมัดระวัง

มีบางครั้งที่ฉันเกิดลังเลขึ้นมา ฉันกังวลในการตัดสินใจของตัวเองจนต้องมานั่งไล่เรียงผลดีผลเสียจากการตัดสินใจครั้งนี้

‘เธอจะคิดมากไปทำไม ข้อดีก็เห็น ๆ กันอยู่ พ่อจะดีใจที่ไม่ต้องบ่นเธอทุกวัน ไม่ต้องเหนื่อยมาวิ่งมาส่งทั้งที่แค่ทำงานก็สายตัวแทบขาดแล้ว พ่ออายุเยอะแล้วนะ ที่เขาต้องทำงานหลังซดหลังแข็งทั้งที่คนอื่นอายุขนาดนี้ควรได้เกษียณนอนอยู่บ้านสบาย ๆ ไปแล้วแท้ ๆ ก็เพราะต้องหาเงินมาส่งเธอเรียนไม่ใช่หรือ แม่ก็ไม่ต้องมีลูกไม่ได้เรื่องแบบเธออีกด้วย อนาคตก็ไม่รู้จะทำอาชีพอะไร การเรียนก็งั้น ๆ เข้ามหาวิทยาลัยดี ๆ ให้พ่อแม่เซ็ดหน้าซูดตาไม่ได้’ เจ้าตัวซึ่มเศร้าไพล่มาอีกครั้ง

พวกเขาจะเสียใจไหม

‘แค่ตอนแรกเท่านั้น แต่ไม่นานหรอก พวกเขาจะลืมเธอไปเอง’
ไซแล้ว ไม่เห็นต้องกังวลเลย มันก็แค่นี้เอง

“ได้คิดแล้วได้ลงมือทำไหมคะ”

เสียงของหมอช่วยดึงสติฉันกลับมาอย่างปัจจุบันฉันไม่คิดว่าตัวซึ่มเศร้าจะร้ายกาจขนาดนี้ ในอดีตมันเคยเปี่ยมล้นด้วยอำนาจ ความคิดฉันตลอดเวลา แต่ตอนนี้กำลังหลับไหล ฉันรู้สึกได้ มันไม่เคยหายไปไหน ปัจจุบันมันอาจจะตัวเล็กกลงและสงบลงยิ่งขึ้น แต่อาจจะเพราะฉันอยู่กับตัวซึ่มเศร้ามานานเกินไป ทำให้ฉันมักมองโลกในแง่ลบมากกว่าแง่ดีเสมอ

“ไม่ได้ทำอะ หนูหาวิธีที่ไม่เจ็บไม่เจอ แล้วแม่อีกเข้ามาเจอตอน

หนูร้องไห้...” ฉันว่าพาลงปาดน้ำตาออกจากแก้ม “แม่เข้ามาเป็นเหตุผลในการมีชีวิตอยู่ของหนู”

“หมอต้องขอชื่นชมเบสต์มาก ๆ เลยนะคะ ที่รู้ว่าตัวเองรู้สึกยังไง และรู้ว่าปัญหาคืออะไร” ฉันเงิบไม่ได้ตอบอะไรหมอดาวกลับไปเพราะมัวแต่พยายามเช็ดน้ำตาและปรับลมหายใจให้กลับมาเป็นปกติ “เบสต์เก่งมากเลยที่ผ่านทุกอย่างมาได้ขนาดนี้ เบสต์อยากแก้ปัญหานี้เพราะเบสต์รักพ่อนะรู้ไหม มันแสดงให้เห็นว่าเบสต์ยังอยากอยู่ร่วมกับพ่อเบสต์แค่ไม่ชอบที่พ่อทำกับเบสต์ไม่ใช่เกลียดหรอกจ้ะ”

น้ำตาตกลงมาพร่างพรูอีกครั้ง รวากับปลดปล่อยความรู้สึกที่เก็บไว้นานที่สุดในหัวใจ ไม่เคยมีใครบอกกว่าฉันเก่งมาก่อน ไม่มีใครมองเห็นว่าฉันต้องใช้ความพยายามขนาดไหนในการผ่านเรื่องราวในแต่ละวันพอมีคนคนหนึ่งมองเห็น เหมือนฉันได้พบกับคนที่สามารถเข้าใจฉันได้จริง ๆ คนที่จะช่วยให้ฉันหลุดพ้นจากความรู้สึกสับสนนี้เสียที

๖

ที่พัทพิง

ขั้นตอนแรกของการบำบัดผ่านไปด้วยดีจนฉันโล่งใจ และจุดประกายความหวังให้ฉันกล้าหวังในผลลัพธ์หลังการบำบัด หมอดาวสรุปว่าอาการในปัจจุบันยังไม่เข้าข่ายซึมเศร้าเพราะมีอาการในระยะเวลาที่สั้นและไม่ต่อเนื่อง ไม่ว่าจะการระลึกถึงอดีตอันเจ็บปวดหรือการร้องไห้อย่างหนักหน่วงในช่วงเวลาหลายวันที่ผ่านมาจะหนักหนาในความคิดของฉันมากเพียงใด ก็ยังไม่มากพอที่จะปลุกตัวซึมเศร้าขึ้นมาจากนิทรานอนแสนหวานที่ฉันกล่อมมันได้ แต่ฉันรู้ว่ามันพร้อมจะตื่นขึ้นมาได้ทุกเมื่อ

ถึงจะเรียกว่า 'ขั้นตอนแรก' แต่ในความเป็นจริงนั้นยังไม่ได้เริ่มการบำบัดเลยด้วยซ้ำ เป็นเพียงขั้นประเมินอาการมากกว่า ก่อนจะมาบำบัดฉันคิดว่าการบำบัดจะเริ่มตั้งแต่ครั้งแรกที่ไปเสียอีก ไม่คิดเลยว่าแค่เล่าที่มาที่ไปของนิสัยที่ฉันอยากแก้ไขจะกินเวลาเป็นชั่วโมงแบบนี้ แต่ฉันกลับรู้สึกปลอดภัยยิ่งขึ้นในรอบหลายปี ได้พูดในบางสิ่งที่ฉันยัง

ไม่กล้าบอกแม่ด้วยซ้ำ เหมือนยกก้อนหินที่แบกอยู่บนบ่านานหลายปี ออกไป การอมพะนำเก็บจำความรู้สึกทำให้อึดอัด เป็นความอึดอัดที่ต้องระบายออก แต่ฉันไม่ทำ ฉันเลือกที่จะไม่ทำเพราะไม่คิดว่าจะมีคนเข้าใจ ต่อให้คนคนนั้นคือแมก็ตาม

หากมองย้อนกลับไปในวันที่แม่เข้ามาเจอฉันร้องไห้เสียง ๆ คนเดียว ตอนนั้นฉันกับแม่ไม่ได้สนิทกันมาก ภาพที่แม่เปิดประตูเข้ามาจึงทำให้ฉันหวาดกลัวสุดขีดหัวใจ ความลับที่ฉันไม่คิดจะปริปากบอกใคร ไม่ได้บอกเพื่อน พ่อแม่ยิ่งแล้วใหญ่ ฉันกลัวความคิดของมนุษย์ คนเรา ร้อยพ่อพันแม่ มีความคิดความอ่านหลายพันหลายหมื่นรูปแบบ และในความคิดของฉัน มักจะนึกถึงในแง่ที่เลวร้ายที่สุดเท่าที่จะจินตนาการได้ ‘ถ้าแม่คิดว่าฉันเรียกร้องความสนใจล่ะ’ หรือ ‘แม่จะคิดว่าฉันอดทนไม่มากพอรีเปล่า’ หรือ ‘แค่นี้ฉันยังทนไม่ได้แม่จะผิดหวังในตัวฉันไหม’ ไม่ว่าจะแบบไหนฉันก็ไม่อยากให้มันเกิดขึ้นทั้งนั้น ฉันอยากป็นหน้ายิ้ม แสร้งว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้นเสียเดี๋ยวนั้นเลย แต่ในขณะที่เดียวกันฉันก็ไม่อาจห้ามน้ำตาได้เช่นกัน

นานหลายปีแล้วที่ฉันไม่ร้องไห้ให้ใครเห็น ทั้งชีวิตฉันถูกพร่ำสอนว่าน้ำตาเป็นสัญลักษณ์ของความอ่อนแอและฉันไม่อยากเป็นคนอ่อนแอ เห็นสิ่งอื่นใดฉันไม่ชอบให้ใครมาสงสารฉัน ฉันจึงหลีกเลี่ยงผู้คนและหลบซ่อนทุกครั้งที่มีน้ำตารินไหล ทั้ง ๆ ที่วันนั้นฉันก็ทำเหมือนทุกครั้ง กลับมาบ้านแล้วตรงดิ่งเข้าห้องทันที ห้องฉันอยู่ชั้นสองของบ้าน ส่วนพ่อแม่มักจะนั่งเล่นอยู่ชั้นล่าง ดูโทรทัศน์แลกเปลี่ยนเรื่องราวที่พบเจอในแต่ละวัน ทำกิจกรรมของครอบครัว มีเพียงฉันที่ปลีกตัวออกมาแต่ฉันทำมันเป็นประจำจนไม่ใช่เรื่องแปลกที่ฉันจะเอาแต่ขลุกตัวอยู่ในห้องแทบตลอดเวลา

Fragile โปรดดูแลด้วยความระมัดระวัง

ฉันไม่รู้ว่ามีวันนี้จะโหดโหดใจให้แม่เข้ามาหาฉัน แม่ทรุดตัวลงนั่งข้างฉัน ไม่ได้พูดอะไรแม้แต่คำเดียวแล้วโอบกอดฉันไว้ อ้อมกอดที่ฉันไม่เคยได้รับมาหลายปีตั้งแต่เข้าช่วงวัยรุ่น อ้อมแขนเล็ก ๆ ของแม่ ออบอุ้มอย่างไม่น่าเชื่อ ฝ่ามือที่กร้านเล็กน้อยจากการทำงานบ้านลูบหัวลูบหลังฉันไปมา จากความตื่นตะลึง หวาดกลัวและกังวล แปรเปลี่ยนเป็นความรู้สึกที่อธิบายไม่ถูก รวากับค้นพบสิ่งที่โหยหามาเนิ่นนาน ริมฝีปากพลันบิดเบี้ยว ใบหน้ายับยู่ยี่ เชื้อนกันน้ำตาพทหลายในพรึบตา ยิ่งได้ฟังถ้อยคำแสดงความห่วงใยประกอบกับความอบอุ่นที่โอบล้อมรอบกาย น้ำตาก็ยิ่งไหล พอมีคนปลอบแทนที่จะหยุดกลับหยุดยากกว่าเดิม น่าอายจนต้องซุกหน้าลงกับไหล่ของแม่ แอบเช็ดน้ำตากับเสื้อแม่เผื่อจะทำให้หยุดร้องให้ได้บ้าง เพราะฉันรู้ว่าฉันสามารถทิ้งตัวลงในอ้อมแขนนี้ ปลดเปลื้องทุกความรู้สึกนึกคิดกับคนคนนี้ได้จริง ๆ

ฉันร้องไห้ร่วมชั่วโมง ร้องจนไม่เหลือน้ำตาให้ไหลอีกต่อไป ร้องจนหายใจไม่ทัน ร้องจนเจ็บในอก ร้องจนเจ็บตา เป็นการร้องไห้ที่ยาวนานที่สุดตั้งแต่ต้องเผชิญปัญหาเพียงลำพัง และแม่ก็กอดฉันไว้ อย่างนั้นไม่ไปไหน เมื่อเห็นว่าฉันเริ่มสงบ จึงถึงคราวแม่เอ่ยถาม ด้วยความอ่อนไหวที่กระทบจิตใจ ฉันก็เล่าย่อยทุกอย่าง ทุกอย่างเลยจริง ๆ แม้แต่เรื่องที่ยากตาย มันทำให้ฉันตระหนักได้ว่าลึกลงไปถึงก้นบึ้งในจิตใจ ฉันไม่ได้อยากตายจริง ๆ ไม่ได้หมายความว่าที่วางแผนจะฆ่าตัวตายนั่นแค่คิดเล่น ๆ ฉันคิดจริง แต่ถ้ามีใครสักคนแสดงความห่วงใยเห็นคุณค่าในตัวฉัน รักในตัวตนที่ไม่สมบูรณ์แบบนี้ แม้จะมีแค่คนเดียว ฉันจะมีชีวิตอยู่เพื่อคน ๆ นั้น

นี่ถึงตอนนั้นฉันยังรู้สึกเลยว่าตัวเองใจร้ายมากที่พูดเรื่องที่ไม่อยากมีชีวิตอยู่ต่อแม้แต่วันเดียวกับแม่ แต่ฉันมีความเชื่ออย่างหนึ่ง

‘คนที่จะฆ่าตัวตายจริง ๆ เขาไม่เที่ยวบอกใครต่อใครหรอก เขาจะลงมือทำเลย’ ฉันไม่แปลกใจเลยว่าทำไมถึงเลือกที่จะไม่บอก เพราะตอนแรกฉันก็ไม่คิดจะบอกใครเหมือนกัน ฉันโหยหาความรัก คำชื่นชม ความห่วงใย ความเข้าใจ ถ้าพูดออกไปตรง ๆ มันก็คล้ายกับการเรียกร้องความสนใจอยู่ไม่น้อย ซึ่งฉันไม่ยอมให้ใครต่อใครมาตัดสินความคิดและความรู้สึกฉันแบบนั้น ฉันจึงไม่เคยเรียกร้องอะไร แยกกับทุกอย่าง โอบอุ้มทุกความรู้สึกไว้กับตัว จนมันกัดกินฉันซ้ำ ๆ สุดท้ายก็เป็นคนที่ต้องจมกับความเจ็บปวดเพียงลำพัง

ตั้งแต่เข้าช่วงวัยรุ่น ฉันบอกรักแม่น้อยลง และเก็บตัวมากขึ้น ประกอบกับการปรับตัวในโรงเรียนใหม่ ทำให้ความสัมพันธ์ของเราค่อย ๆ ห่างกัน ฉันจะได้เจอแม่แค่ช่วงเย็น เทียบกับพ่อแล้วฉันใช้เวลาร่วมกับแม่น้อยมาก ฉันไม่กล้าพูดคุยกับแม่ แค่คิดว่าแม่ทำงานมาทั้งวัน ไหนจะงานบ้านตอนเย็น ก็ไม่อยากจะเอาปัญหาของตัวเองไปเพิ่มให้แม่แล้ว แต่ใครจะคิดว่าแม่จะเป็นทางออกที่ฉันตามหา แม่จะไม่ใช่ยารักษา แต่แม่ก็เป็นที่พักพิงยามเหนื่อยล้า ยามสับสน ยามอับจนหนทาง คอยให้คำปรึกษา บัดเป่าความกังวล และคอยสนับสนุนคนไม่สมบูรณ์แบบอย่างฉันเสมอ

เมื่อฉันมีที่พักพิงของตัวเอง ก็ถึงคราวฉันทำหน้าที่เป็นที่พึ่งพิงบ้างวันนี้ปลาโทรมาอีกครั้ง ร้องไห้ด้วยความเสียอกกับครอบครัวและเรื่องเพื่อนที่มหาวิทยาลัยใหม่ ปลาไม่เคยบอกหรือว่าฉันเป็นที่พึ่งพิงของเธอ ฉันสถาปนาตัวเองเลย ปลาควรจะมีที่พักใจจากสิ่งที่รุมเร้าเราเราไม่ค่อยได้คุยกันบ่อยนัก เพราะเราต่างมีสิ่งที่ต้องทำในแต่ละวันมากมายหลายอย่าง แต่ฉันจับความผิดปกติบางอย่างได้

Fragile โปรดดูแลด้วยความระมัดระวัง

ช่วงนี้ปลาโทรมาหาฉันบ่อยกว่าปกติ เรียกได้ว่าอาทิตย์เว้นอาทิตย์ก็ว่าได้ มีไม่กี่เหตุผลที่ปลาจะโทรมา หนึ่งในเรื่องน่าสนใจอยากแบ่งปัน สอง มีปัญหาที่คิดไม่ตก และสาม หหมดความอดทนกับบางอย่าง แต่ไม่ว่าจะโทรมาด้วยเหตุผลใดฉันก็ยินดีรับฟังเสมอ ด้วยความสัตย์จริงฉันเป็นห่วงปลามาก ปลาไม่ค่อยแสดงความรู้สึกจริงๆ ให้รับรู้ขนาดฉันยังเพิ่งมารู้เมื่อไม่นานมานี้เองว่าสมัยมัธยมที่เห็นสดใสร่าเริงนั้นปลาทำเพื่อให้เพื่อนสบายใจ สำหรับฉันมันหนักล้นมาก เพราะฉันจะไม่รู้เลยว่าในใจปลาย่ำแย่แค่ไหน มันอาจถึงขีดจำกัดที่ไม่อยากจะทนอีกต่อไป และฉันเชื่อว่าถ้าปลาตัดสินใจแล้วเธอลงมือทำแน่ๆ โดยไม่ลังเลด้วยซ้ำ

ฉันทำอะไรมากไม่ได้ ทำได้เพียงฟังปลาเงิบ ๆ ฉันไม่ชอบที่ปลาเป็นแบบนี้ ฉันไม่ชินกับปลาที่โศกเศร้า ร่ำไห้ตัดพ้อต่อโชคชะตา ปลาเคยย้ายมหาวิทยาลัยมาแล้วหนึ่งครั้ง เหตุผลเป็นเพราะเพื่อนฉันไม่รู้ว่าจะทำไม่เพื่อนที่แสนดี อ่านคนเก่ง เข้าสังคมได้ดี ถึงได้ถูกเพื่อนทั้งสาขากลับแก้งด้วยการไม่คุยด้วยและปล่อยข่าวเสีย ๆ หาย ๆ ฉันตกใจที่ได้ยินแบบนั้น อยากจะพูดปลอบใจให้กำลังใจเพื่อนสนิทที่ฉันรัก และห่วงใยอย่างสุดหัวใจคนนี่แต่ฉันกลับคิดคำดี ๆ ไม่ออกเลยแม้แต่คำเดียว

“ฉันทำอะไรผิดเธอเบสต์” ปลาพูดเสียงเจือสละอื่น ฉันพาลเจ็บปวดตามน้ำเสียงนั้น “ช่วยบอกฉันตามตรงที ฉันนิสัยแย่มากไม่มีใครอยากคบเลยเธอ”

ฉันตกอยู่ในอาการน้ำท่วมปาก ฉันไม่รู้จะตอบยังไงให้ไม่ดูเข้าข้างเพื่อนเกินไป เพราะสำหรับฉันปลาเป็นคนที่น่าสนใจคนหนึ่งเลย ฉันหาข้อเสียของปลาไม่เจอ อาจจะเพราะสนิทกันมากจนมองข้าม

ข้อเสียต่างๆ ไปแล้ว แต่ถึงมีมันก็นักเล็กล็กน้อยมากจนไม่น่าจะเป็นประเด็นได้
ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมคนเดี๋ยวนี้ถึงใจร้ายกันนัก

“ปลาไม่ได้ผิดอะไรเลยนะ” ฉันทิ้งไปชั่วคราว ในหัวพยายาม
เรียบเรียงคำพูดประโยคต่อไปเร็วๆ “เบสตร์ว่าพวกนั้นยังรู้จักปลาไม่ดี
พอมากกว่า”

“ฉันว่าฉันจะชีว” ปลาพูดขึ้นหลังจากปรับลมหายใจจนเป็นปกติ

“แต่แอบกังวลนิดหน่อย ฉันจะจับไม่พร้อมเธอนะสิ”

“ถ้าอยู่ที่นี้ไม่มีความสุขก็ชีวเถอะ แค่ว่าจับไม่พร้อมกันไม่เห็นเป็น
อะไรเลย ไม่ใช่ว่าจะจับไม่พร้อมกันจะเลิกติดต่อกันสักหน่อย” นี่อาจเป็น
ข้อเสียอีกอย่างที่ต่อให้สนิทกันขนาดไหนก็ยังทำให้ชินไม่ได้เสียที่
ปลาไม่ค่อยใจกับตัวเองเลย ขอบคิดถึงคนอื่นมากกว่าตัวเองตลอด
บางครั้งถึงขั้นผื่นทนทำสิ่งที่ไม่ชอบเพื่อความสบายใจของคนอื่นก็เคย
ทำมาแล้ว อย่างการทำตัวสดใสว่าเรื่งก็ทำเพื่อคนอื่นเหมือนกัน

“นิยายที่เขียนล่าสุดถึงไหนแล้วละ” ฉันทริบเปลี่ยนเรื่องคุย โดย
ใช้เรื่องที่ปลามากจะเล่าทุกครั้งที่คุณกันขึ้นมา และมันได้ผล ปลาหันไป
สนใจหัวข้อสนทนาใหม่แทนหัวข้อเก่าที่กรุ่นกลิ่นอายเครียดขึงและเศร้า
หมอง นำเสียงของปลากลับมาว่าเรื่งเหมือนเดิม ดีแล้วละ ฉันว่าปลา
เหมาะกับความสดใสที่สุดแล้ว

๗

สิ่งที่หลงลืม

แล้ววันนัดครั้งต่อไปก็มาถึง แม้จะนัดห่างกันแค่สัปดาห์เดียว แต่ฉันก็ตั้งหน้าตั้งตารออย่างใจจดใจจ่อ ความตื่นเต้นลดน้อยลงเพราะไม่ใช่ครั้งแรก ฉันไปถึงช้ากว่าเวลานัดเล็กน้อย ในห้องตรวจของหมอ ดารามีคนจับจองไปแล้ว ดูท่าใครมาเร็วก็คงจะได้พบหมอก่อนสินะ ฉันเดินไปแจ้งชื่อกับพยาบาลก่อนจะหาที่นั่งรอ วันธรรมดาช่วงบ่ายของคลินิกมีคนบางตาจนแอร์เย็นเฉียบ ฉันพยายามหาที่นั่งตรงที่ ๆ แอร์ไม่ลง ดูเวลาแล้วน่าจะต้องนั่งรออีกนานทีเดียว ไม่นึกไม่ไกลมีหญิงสาวอายุรุ่นราวคราวเดียวกับฉันนั่งอยู่ ฉันเดาว่าเธอคงเป็นคนไข้คิวต่อไปดี ที่ฉันหยิบหนังสืออ่านนอกเวลาติดกระเป๋าไปด้วยไม่เช่นนั้นคงเบื่อแย่

พอมีอะไรทำฆ่าเวลา หนึ่งชั่วโมงก็ผ่านไปอย่างรวดเร็ว เพราะที่นี้เงียบมาก คนไข้ก็น้อย พยาบาลแทบจะกระต๊อบคุ้ยกันอยู่แล้ว โทรทัศน์ที่เปิดอยู่กับهامากจนฉันยังไม่ได้ยินเลย เสียงประจวบดังมากกว่าปกติ ฉันหันไปมองเป็นหญิงสาวเดินออกมา มีรอยยิ้มประดับอยู่บนใบหน้า

Fragile โปรดดูแลด้วยความระมัดระวัง

ฉันเห็นเธอหันไปขอบคุณหมอดาวหลายครั้งแล้วเดินไปทางผู้หญิงที่ฉันคิดว่าเป็นคนไข้อีกคน แต่ดูเหมือนฉันจะเดาผิด

“เป็นไงบ้าง” ผู้หญิงที่นั่งอยู่ถัดมา ประโยคนี้ช่วยไขข้อข้องใจให้ฉัน พวกเขาเป็นเพื่อนกัน

“ครั้งนี้ดีมากเลย ฉันไม่ต้องมาหาอีกแล้ว” รอยยิ้มของทั้งสองยิ่งกว้างขึ้น ฉันมองภาพนั้นนิ่ง การจ้องคนแปลกหน้าอาจจะดูเสียมารยาทไปสักหน่อย ดีที่เราไม่ได้นั่งใกล้กันมากนัก พวกเขาเลยไม่ได้สังเกตเห็นฉัน ได้ยินเสียงพยาบาลแสดงความยินดีแว่ว ๆ พวกเขายิ้มให้กัน พยาบาลก็ยิ้ม ดูมีความสุขและโล่งใจ จนฉันแอบเปรียบเทียบกับตัวเองไม่ได้ ฉันที่มากคนเดียวและยังติดอยู่ในวงวนแห่งความสับสน ถ้าบอกว่าไม่อีกจกก็คงจะเป็นการโกหกที่ไม่เนียนเอาเสียเลย ฉันก็อยากสัมผัสความรู้สึกของความสบายใจหลังคลี่คลายปัญหาที่คาราคาซังมานานได้ แต่ฉันก็ยินดีกับเธอคนนั้นเหมือนกัน บรรยากาศอบอุ่นอย่างน่าอัศจรรย์เมื่อพยาบาลที่เคาน์เตอร์รู้ว่าหญิงสาวคนนี้ไม่ต้องมาหาหมอดาวอีกต่อไป ทุกคนก็กล่าวแสดงความยินดี ปรบมือ และโบกมือลาด้วยรอยยิ้ม และนั่นทำให้ฉันเฝ้ารอวันที่ฉันไม่ต้องมาที่นี่อีก

ฉันเดินเข้าไปในห้องตรวจเหมือนครั้งที่แล้ว แต่ภายในห้องกลับดูแปลกตาออกไป เดิมฉันกับหมอดาวนั่งตรงข้ามกันโดยมีโต๊ะคั่นกลาง ทว่าคราวนี้หมอดาวลากเก้าอี้ออกมาวางข้างเก้าอี้ที่ฉันต้องนั่งห่างกันราว ๆ สองช่วงแขนได้และเก้าอี้ทั้งสองตัวหันหน้าเข้าหากัน ฉันมีนั่งยืนนั่งจนหมอดาวต้องเป็นฝ่ายเชื้อเชิญให้ฉันนั่ง ฉันก็นั่งอย่างง่าย แต่ในใจคือเหงื่อแตกไปหมด โดยปกติฉันจะขีดเส้นกันระยะห่างระหว่างฉันกับคู่สนทนาถึงฝ่ายตรงข้ามไม่สนิทฉันยังต้องการพื้นที่ปลอดภัย

ของตัวเองและไต่เต้ตัวนั้นช่วยได้มาก แต่วันนี้ไม่มีไต่เต้อีกต่อไป ฉันรู้สึกเหมือนพื้นที่ของฉันถูกรุกล้ำ แม้อีกฝ่ายจะเป็นหมอกก็ตาม ฉันรู้...คนใช้ต้องไวใจหมอก แต่ทำอย่างไรได้ ฉันไม่ชินและไม่คิดว่าตัวเองจะชินง่าย ๆ กับการพูดคุยกับคนที่ไม่สนิทด้วย แต่การเปิดใจเล่าความหลังอันไม่สวยงามก็ถือว่าฉันยอมขยับเข้าไปชิดเส้นกันมากแล้ว

ฉันพยายามไม่แสดงออกว่ากำลังไม่สบายใจ แต่ทำยากเหลือเกิน ฉันบีบมือตัวเองแน่นจนเหงื่อชุ่มไปหมด อาการตอนฉันหวาดกลัวกำลังกลับมา เหงื่อเต็มฝ่ามือ ฝ่าเท้า แผ่นหลัง อยากนั่งเข่าขาแต่ก็ทำไม่ได้ มันเสียมารยาทเกินไป ฉันนั่งก้มหน้าจนเริ่มปวดคอ ท่าทางของฉันคงดูน่างานจนน่าขำ หมอดาวยังนั่งนิ่งไม่ต่างกัน ฉันเหลือบมองคนที่นั่งอยู่ตรงข้าม หมอดาวดูสงบ นิ่งหลังตรง มีประสบการณ์บนหน้าขา พอสบตากับฉันก็ส่งยิ้มใจดีมาให้ เหมือนครั้งแรกที่เราเจอกัน แต่รอยยิ้มเดียวฉันก็สงบได้อย่างน่าประหลาด หมอดาวไม่มีท่าทีจะก้าวข้ามเส้นกันของฉันเข้ามาแม้แต่น้อย ทำให้ฉันผ่อนคลายขึ้น เลิกบีบมือตัวเอง เมื่อหมอดาวเห็นว่าฉันกำลังขีดเหงื่อที่มีมือกับกางเกง คุณหมอกก็เริ่มดึงฉันเข้าสู่กระบวนการบำบัดทันที

“ครั้งที่แล้วที่เบสตร์เล่ามา จุดประสงค์ที่เบสตร์มาหาหมอกเพราะอยากอยู่ร่วมกับพ่อให้ได้ หมอกเข้าใจถูกไหมคะ” ฉันพยักหน้าหนึ่งครั้ง “ถ้าอย่างนั้นเล่าเรื่องคุณพ่อให้หมอกฟังหน่อยได้ไหมคะ”

ฉันเงยหน้ามองหมอดาวทันควัน “แต่หนูรู้เรื่องของพ่อน้อยมากเลยนะคะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ เอาเท่าที่หนูรู้ก็พอ”

ฉันพยายามเรียบเรียงข้อมูลในหัว ข้อมูลมันกระจัดกระจายไป

Fragile โปรดดูด้วยความระมัดระวัง

หมด อาจจะเพราะฉันไม่ค่อยใส่ใจ บางอย่างก็ฟังผ่าน ๆ เวลาที่พ่อเล่าเรื่องตัวเองให้ฟัง เขาก็อารมณ์ผู้สูงอายุที่ชอบเล่าเรื่องราวสมัยก่อนให้ลูกหลานฟังนั่นละ แต่ฉันไม่อยากจะใส่ใจ ฉันปิดกั้นทุกอย่างที่เป็นเขา

พ่อเป็นพี่ชายคนโต และมีน้องสาวอีกสองคน และโตมาโดยใช้คำดูถูกเป็นแรงผลักดัน พ่อเคยเล่าว่าปู่ก็เป็นพี่คนโต และมีพี่น้องสายเลือดเดียวกันอีกเจ็ดคน ปู่จำเป็นต้องเลิกเรียน ออกมาช่วยครอบครัวทำงานหาเงินส่งน้อง ๆ ให้เรียนสูง ๆ กลายเป็นในบรรดาพี่น้องมีแค่ปู่คนเดียวที่ได้เรียนน้อย พ่อปู่มีพ่อ พวกพี่น้องกลับมาดูถูกว่าตัวปู่ก็เรียนมาน้อย คงไม่มีปัญญาส่งลูกให้เรียนจบปริญญาหรอก พ่อใช้คำพูดเหล่านั้นมาเป็นแรงผลักดันจนเรียนจบปริญญาตรี ปัจจุบันพ่อก็ได้เป็นถึงหัวหน้าทีมในบริษัท ต้องปกครองลูกน้องหลายคน ควบคุมการทำงานให้ลุล่วงตามกำหนดการไม่มีขาดตกบกพร่อง แม้อายุจะเจ็ดสิบกว่าแล้วก็ยังได้รับความไว้วางใจให้ทำงานต่อ และยังต้องช่วยเหลือคนดูแลปู่ที่ตอนนี้อายุก็ใกล้ครบร้อยเข้าไปทุกที รวมถึงน้องสาวที่ป่วยด้วยโรคทางพันธุกรรม ต้องผ่าตัดเปลี่ยนอวัยวะ มีภาวะกล้ามเนื้ออ่อนแรงร่วม จนกลายเป็นผู้ป่วยติดเตียง

เขาอาจจะป็นหัวหน้าที่ดี เป็นลูกที่ดี เป็นพี่ที่ดี เป็นหัวหน้าครอบครัวที่ดี แต่ในสายตาของฉัน *เขาไม่ใช่พ่อที่ดี* พ่อของฉันคือบุคคลที่มีความคิดของชายเป็นใหญ่อยู่เต็มเปี่ยม ปากร้าย เอาตัวเองเป็นจุดศูนย์กลางของจักรวาล บอกให้ไปซั๊กก็ห้ามไปซวา เป็นชายที่ชื่นชมความสมบูรณ์แบบในโลกที่ไม่มีสิ่งใดสมบูรณ์แบบ พ่อชอบเรียกฉันไปช่วยงานเล็ก ๆ น้อย ๆ แต่ต่อให้ตั้งใจทำแค่ไหนพ่อก็ไม่เคยพอใจคนเดียวที่ทำได้ถูกใจพ่อมากที่สุดคือตัวเขาเองนั่นละ

ตอนแรกฉันไม่เข้าใจ เมื่อถามหาเหตุผลในการกระทำของพ่อ

‘ต้องทำอะไร ถึงจะไม่ทำให้พ่อผิดหวัง’ เพียรหาจนถล่ำถลึงเข้าไป บอความเศร้าเพราะการกระทำอันไร้เหตุผลของพ่อ วันเวลาผ่านไป แม้ก็น่าอดุกระซอกฉันออกมา นั่นคือตอนที่ความคิดของฉันเริ่มตกผลึก บอความเศร้าแปรเปลี่ยนเป็นกองไฟ ความโกรธธุมตีมือ ในเมื่อหาเหตุผลไม่ได้ฉันจึงอยู่กับความไม่เข้าใจ ฉันต่อต้านสิ่งที่ฉันเห็นว่าไม่สมเหตุผลผลด้วยวิธีการเดียวกันกับที่พ่อใช้กับฉัน ผลสุดท้ายจึงมักจบลงด้วยการทะเลาะแล้วเมินกัน ไม่พูดกัน ไม่มีแม่แต่คำขอโทษ เพราะต่างคนต่างคิดว่าไม่ผิด จากนั้นไม่นานก็กลับมาพูดคุยราวกับไม่เคยทะเลาะกันมาก่อน วนเวียนไปนานหลายปี นานวันเข้ากองไฟ ในใจของฉันก็ถึงคราว...มอดดับ ความโกรธกลายเป็นความเบื่อหน่าย แต่เพราะประกายไฟนั้นจุดติดง่าย มันจึงติดง่ายและดับเร็ว ฉันโกรธง่ายและกลับมาต่อว่าตัวเองที่เป็นแบบนี้ทุกครั้ง เบื่อที่พ่อเป็นแบบนี้ เบื่อที่ฉันเองก็ทำแบบพ่อ

ความทุกข์ได้ปล้นความสุขไปจากฉัน มันกัดกินความรักที่ฉัน มีต่อพ่อจนแทบไม่เหลือ

“หมอจะวิเคราะห์เท่าที่หมอรับรู้จากเบสตันะคะ หมออยากให้เบสตัน้อยๆ ทำความเข้าใจไปพร้อมกับหมอ ให้คิดเสียว่าคุณพ่อคือคนแปลกหน้า สมมติว่าชื่อคุณเอนะคะ แล้วเบสตันเป็นคนนอกที่เห็นผู้ชายคนนี้ทำแบบนี้กับครอบครัวนะคะ” หมอดาวเงียบไปอึดใจก่อนจะพูดต่อ

“เท่าที่หมอฟังมาคุณเอก็แบกรับอะไรหลายอย่างเหมือนกันนะ ทั้งที่ทำงาน ทั้งคุณปู่และน้องสาวอีก เขาก็น่าจะเหนื่อยแต่พูดออกมาไม่ได้ จะแสดงความอ่อนแอออกให้คนในครอบครัวเห็นไม่ได้ เพราะเขาก็เป็นเสาหลักของบ้านเหมือนกัน หมอว่าที่คุณเอทำก็เหมือนเป็นการเตรียมลูกสาวให้พร้อมที่สุดในการใช้ชีวิตด้วยตัวเองนะคะ”

Fragile โปรดดูแลด้วยความระมัดระวัง

ฉันฟังเงียบ ๆ ฉันกลับสัมผัสได้ถึงความเหนื่อยยากในแต่ละวัน ผ่านเสียงของหมอดาว ภาระที่ต้องแบกอยู่บนบ่าของผู้ชายคนหนึ่ง ที่อายุเจ็บสิบกว่าแต่ต้องยังทำงานหาเลี้ยงครอบครัว คอยดูแลน้องสาว ดูแลพ่อของเขา และความปรารถนาดีของเขาที่มีต่อลูกสาว ฉันเข้าใจ ที่หมอดาวต้องการสื่อแต่ในใจก็อดที่จะแย่งหมอดาวไม่ได้ยูติ วิธีมีตั้ง เป็นร้อยเป็นพันวิธี ทำไม่ถึงต้องทำแบบนี้

“เบสต์กับคุณพ่อได้แสดงความรักต่อกันบ้างไหมคะ” ฉันพยายามนึกแต่นึกเท่าไรก็นึกไม่ออก พลันนึกถึงคำพูดของแม่ขึ้นมา ได้ “เมื่อก่อนตอนเด็ก ๆ มีกอดกันบ้างคะ แต่เขากอดแรง มันเจ็บ หนูไม่ชอบ ก็เลยไม่ได้กอดกันอีก แต่เขาชอบซื้อของกินมาให้คะ”

“นั่นละ คือวิธีบอกรักของเขา หมอดาวอยากให้เบสตร์ูรู้ว่าคุณพ่อก็รักเบสตร์ึ้นะคะ”

“หนูรู้อะคะ” ฉันไม่อาจกลั้นน้ำตาได้อีกต่อไป คำถามที่ฉันเก็บมันไว้ตลอด คำถามที่ฉันไม่กล้าจะถามแม่ด้วยซ้ำ “แต่หนูไม่เข้าใจ ถ้าเขารัก ทำไมเขาถึงทำแบบนี้ละคะ คนรักกันเขาทำร้ายกันแบบนี้หรือคะ”

“หมอมไม่ได้คิดว่าวิธีที่คุณพ่อใช้สอนเบสตร์ึ้นนั้นถูกต้องนะคะ แต่ มันกลับเป็นวิธีเดียวที่คุณพ่อรู้จัก เป็นวิธีเดียวกับที่คุณพ่อโตมาและคิดว่าถ้าอยากให้เบสตร์ึโตมาพึ่งพาตัวเองได้ เป็นที่พึ่งของคนอื่นได้และมีหน้าที่การงานมั่นคงแบบคุณพ่อก็ต้องใช้วิธีเดียวกัน จนลืมนึกไปว่าเบสตร์ึเป็นแค่เด็กผู้หญิงคนหนึ่ง เด็กผู้หญิงที่ต้องการการเอาใจใส่ ต้องการความละเอียดอ่อน” ฉันยังสะอื้นจนสะอึก หายใจผิผิตจนหวัะ “ตอนนี้เบสตร์ึสึกอย่างไรคะ”

เป็นคำถามง่าย ๆ ที่ตอบยากเหลือเกิน ความรู้สึกที่ผสมปนเป

กัน ความว่าวุ่นในใจกำลังระบายออกมาทางหยาดน้ำตา ฉันไม่ชอบ
คนแบบพ่อ คนที่ตัดสินคนจากภายนอก ตัดสินคนจากสิ่งที่เราเห็น
เพียงด้านเดียว และฉันเสียใจที่ทำตัวเหมือนพ่อไม่มีผิด ฉันตัดสินพ่อ
ว่าเป็นมารร้ายจากสิ่งที่พ่อทำกับฉันโดยลืมนองไปว่าอะไรที่หล่อหลอม
ให้คนคนหนึ่งเป็นอย่างทุกวันนี้ และเหนือกว่าความเศร้า ฉันดีใจที่ฉัน
หาเหตุผลที่ฉันตามหาเจอเสียที ไม่ว่าจะมันจะเป็นแค่การคาดเดาก็ตาม

“เอาอย่างนี้ดีกว่า หมอมีคำถามที่อยากให้เบสต์ตอบตามความเป็นจริงนะคะ”

“ข้อแรก อยากขอคุณอะไรคุณพ่อไหมคะ”

ฉันเงิบไปเกือบนาที น้ำตาหยุดไหลเพราะคิดหาคำตอบ “ถ้าไม่มีก็ตอบว่าไม่มีได้นะคะ”

“ไม่มีค่ะ”

“ข้อสอง อยากขอโทษอะไรคุณพ่อไหมคะ”

“อยากขอโทษที่เสียงดังใส่ค่ะ” ข้อนี้ฉันตอบได้ทันที ฉันรับรู้มา
ลึกพักแล้วว่าสิ่งที่ฉันทำนั้นไม่ถูกต้อง การขอโทษจึงเป็นสิ่งที่ควรทำ
และฉันอยากทำมาตลอดแต่ไม่มีโอกาสจะได้ขอโทษเลยสักครั้ง

“ข้อสาม มีสิ่งที่ยากจะทำกับคุณพ่อไหมคะ”

“หนูอยากกอดเขาค่ะ”

ฉันมักแสดงความรักด้วยการกอดมากกว่าการบอกรัก แต่นั่น
ก็หลังจากฉันได้ดูภาพยนตร์เรื่องหนึ่ง ฉันจำชื่อไม่ได้แต่สิ่งตราตรึงอยู่
ในใจ คือความสัมพันธ์ระหว่างแม่ลูกที่สนิทกันเหมือนเพื่อนสนิท และ
ฉันอยากสนิทกับแม่ให้ได้อย่างนั้นบ้าง ถ้าอยากได้ต้องสร้างเอง ฉัน

Fragile โปรดดูด้วยความระมัดระวัง

เริ่มจากบอกเล่าเรื่องราวในแต่ละวันให้แม่ฟัง แลกเปลี่ยนความคิดและกอด แต่สำหรับพ่อ เขาไม่ใช่ผู้ฟังที่ดีและแย้งในทุกคำพูด แย้งในทุกการกระทำของฉันต่อให้เหตุการณ์นั้นจะผ่านมาแล้วก็ตาม ยิ่งการกอด ฉันให้คำจำกัดความแสนน่ารักว่าเป็นการกอดของพี่ชายซีแกลิ่งและเล่นแรงจนน้องร้องไห้โยเยไปเสียทุกครั้ง และจบด้วยการที่แม่ต้องมาลอบให้หยุดร้อง เพราะตัวเองด้นปลอบเด็กไม่เป็น พ่อมักจะกอดแรงเล่นแรงมาตั้งแต่ฉันยังเด็ก พ่อฉันเจ็บ ฉันร้องไห้ ก็มาหงุดหงิดหาว่าฉันอ่อนแอ พ่อฉันเริ่มรู้ความก็หลีกเลี่ยงที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับพ่อไปโดยปริยาย แต่ลึก ๆ ฉันก็อยากแสดงออกให้พ่อรู้ว่าฉันก็รักพ่อ แม้จะเป็นความสัมพันธ์แบบทั้งรักทั้งชังฝ่ายเดียวก็เถอะ แต่พ่อก็อายุเยอะแล้ว ชีวิตที่ไม่แน่นอนนอน ฉันไม่อยากจะตัวเองต้องมานึกเสียใจในภายหลังที่ไม่ได้ทำสิ่งที่อยากทำ

“เบสตร์ว่าเบสตร์จะพูดสิ่งที่บอกหมอกับคุณพ่อได้ไหมคะ”

“หนู.. คิดว่าทำไม่ได้ค่ะ หนูกับเขาไม่ได้พูดดี ๆ มามาสักพักแล้ว”

“ถ้ามันเบสตร์ต้องบอกคุณพ่อตรง ๆ” หมอดาวลากเก้าอี้อีกตัวมาไว้ข้าง ๆ แล้วหยิบหมอนใบหนึ่งมาวางพิงผนังไว้ “ลองซ้อมพูดกับคุณพ่อสักหน่อยไหมคะ”

แน่นอนว่าฉันขอไม่ลงรายละเอียดหลังจากนี้ไปแล้วกัน ฉันอายุเกินที่จะเล่า แล้วก็ขำตัวเองที่ยิ่งซ้อมก็ยิ่งร้องไห้ ยิ่งพูดยิ่งรู้สึกผิด ทั้งที่ฉันไม่จำเป็นต้องรู้สึกผิดด้วยซ้ำ หมอดาวให้ฉันซ้อมพูดอีกหนึ่งรอบก่อนจะหมดเวลาสำหรับการบำบัดครั้งนี้

๘ ครึ่งแรก

การบำบัดครั้งนี้หมอดาวได้ให้การบ้านฉันมาหนึ่งชิ้น นั่นคือ สอนพ่อถอด สอนให้พ่อแสดงความรักด้วยวิธีที่ฉันชอบ หมอดาวอยาก ให้ฉันถอดพ่อเยอะ ๆ ถ้าเขาถอดแรงจนฉันเจ็บอีกให้บอกเขาไปตรง ๆ ว่าฉันเจ็บและสอนวิธีถอดที่ฉันจะไม่เจ็บตัวอีก รวมถึงให้บอกพ่อตามที่ ซ้อมกันไว้ สอนถอดฉันยังพอทำได้นะ แต่ให้ไปพูดกับพ่อแบบนั้น มัน ไม่ใช่เรื่องวิสัยปกติของเรา มันแปลกเกินไป และน่าอายเกินไป เขาเป็น บอกแคในใจก็แล้วกัน

ฉันเล่าทุกอย่างให้แม่ฟัง แม่ละ มันกลายเป็นกิจวัตรไปแล้วที่ ฉันจะเล่าเรื่องที่เจอมาระหว่างวัน ให้แม่ฟังเสมอ

“แม่ก็บอกตั้งนานแล้วแต่เบสตีไม่เชื่อแม่เอง”

นั่นคือคำตอบของแม่เมื่อได้ฟังว่าหมอดาวพูดอะไรบ้าง ซึ่ง แม่ก็ได้พ่อบอกฉันในทำนองเดียวกันมานานแล้ว ต่างกันเพียงกลวิธี

Fragile โปรดดูแลด้วยความระมัดระวัง

ในการใช้คำ แม่พูดว่า “ก็พอเป็นแบบนี้” ในขณะที่หมอดาวพูดว่า “เพราะคุณพอเจอแบบนี้มา...คุณพอถึงได้เป็นแบบนี้” อาจจะเป็นเพราะฉันมักตั้งคำถามเสมอ คำตอบที่อ้อ ๆ ของแม่ฉันรู้ที่มาที่ไปจึงทำให้ฉันยังตั้งคำถามเข้าไปใหญ่ กลับกันหมอดาวได้ให้คำตอบที่มีความเป็นเหตุเป็นผล ไม่แปลกใจเลยที่ฉันจะเชื่อหมอดาวภายในเวลาอันสั้นขนาดนี้

“ถ้าลูกไม่ตั้งคำถามตั้งแต่แรกก็คงไม่ต้องทรมานกับการตามหาคำตอบหรอก”

แม่พูดก่อนจะเปลี่ยนหัวข้อสนทนาไปเรื่องอื่นต่อ แต่ฉันไม่สามารถสลัดคำพูดของแม่ออกจากหัวได้เลย สิ่งที่แม่พูดก็มีส่วนถูก ถ้าตั้งแต่เริ่มฉันไม่มัดแต่ตามหาเหตุผลของการกระทำของพ่อ ฉันก็อาจจะไม่ต้องคิดมากจนหัวแทบแตก ไม่ต้องทรมานกับความไม่รู้ ทว่าฉันอดคิดไม่ได้จริง ๆ เพราะฉันคิดว่าการกระทำทั้งหมดนั้นไม่มีอะไรที่สมเหตุสมผลสักอย่าง คำถามจึงตามมาโดยอัตโนมัติ แต่ในเมื่อเรื่องมันผ่านมาแล้วและฉันก็ได้คำตอบที่ต้องการก็ไม่มีเหตุผลอะไรให้ต้องตั้งคำถามอีกต่อไป

ฉันพยายามกอดพ่อให้บ่อยที่สุด แต่ดูท่าฉันจะทำทุกอย่างเร็วเกินไป ถึงพ่อก็ยอมกอดทุกครั้งที่ฉันร้องขอแต่ก็มาพร้อมสายตาเคลือบแคลงใจ สายตาที่ราวกับอยากจะถูกว่า “ผีสาวที่ไหนมาสิงลูกสาวฉัน” อย่างนั้นเลย ฉันก็ได้แต่เว้นระยะ เน้นกอดไม่บ่อยแต่สม่ำเสมอ หนึ่งสัปดาห์ต้องได้กอดกันอย่างน้อยหนึ่งครั้ง

วันนี้ก็เหมือนกับทุก ๆ วัน พื้นที่ของบ้านมีขนาดกะทัดรัดจึงต้องประยุกต์พื้นที่ใช้สอยอย่างประหยัด ฉันจึงต้องกางไน้ตบูกทำงาน

บนโต๊ะกินข้าวโดยมีเบาะรองนั่งนิ่ม ๆ รองไม่ให้เมื่อยจากการนั่งเป็นเวลานาน นั่งทำงานอยู่อย่างนั้นเข้าจรวดเย็น ช่วงกลางวันพ่อแม่ออกไปทำงาน ฉันสามารถใช้โต๊ะได้อย่างอิสระ และต้องเก็บของชั่วคราวเพื่อให้มีพื้นที่กินข้าวในตอนเย็น ฉันก็ยกโน้ตบุ๊กวางไว้บนเก้าอี้ที่ไม่ได้ใช้ส่วนเบาะรองนั่งก็เอาไปวางไว้ตรงเบาะเครื่องออกกำลังกาย กินข้าวเสร็จก็ค่อยเอากลับมาวางทำงานต่อ ทุกอย่างปกติจนกระทั่งหลังกินข้าวเสร็จนั้นละ

“ย้ายที่มันเดี๋ยวนี้ละ ตรงนี้มันไซ้ที่วางเหวอ”

พ่อพูดแบบนั้นเมื่อเห็นเบาะรองนั่งบนเครื่องออกกำลังกาย ฉันขานรับแต่เพราะเห็นว่าช่วงเวลานี้จะไม่มีใครใช้เครื่องออกกำลังกายจึงไปล้างจานก่อน ไม่ได้ไปย้ายทันที ทั้งที่รู้ว่าพ่อต้องการให้ฉันทำตามคำสั่งของเขาทันทีก็ตาม แต่ผลที่ได้นั้นเกินความคาดหมายไปมาก

พ่อ - โยน - ของ - ของ - ฉัน - ไว้ - ที่ - พื้น

ฉันมองหมอนบนพื้น แล้วหันไปมองพ่อ เขาดูไม่รู้สึกรู้สาอะไรกับสิ่งที่ตัวเองทำด้วยซ้ำ ฉันโกรธ แน่นนอนอยู่แล้ว ฉันรู้สึกเหมือนถูกลดคุณค่า มั่นอธิบายยาก แม้แต่ตัวฉันก็ยังไม่เข้าใจความรู้สึกนี้เลย ความโกรธที่ตีรวนขึ้นมา ผสมเข้ากับความตกใจ ไหนจะความผิดหวังที่ก่อตัวเล็ก ๆ ท่ามกลางคลื่นอารมณ์ที่โหมกระหน่ำ แต่สิ่งที่เด่นชัดที่สุด...ฉันเหนื่อยเหลือเกิน

ฉันอยากจะตะโกน เกรี้ยวกราด เปิดเผยทุกความรู้สึกออกมาเหมือนที่ผ่านมา แต่ฉันรู้ ถ้าทำอย่างนั้นผลลัพธ์มันก็จะลงเอยแบบเดิม ทะเลาะกัน ไม่พูดกัน หมางเมินกัน แล้วกลับมาคุยกันเหมือนไม่เคยทะเลาะกันมาก่อน จะมีสักครั้งใหม่ที่พ่อจะพูดดี ๆ กับฉัน จะมีสักครั้ง

Fragile โปรดดูด้วยความระมัดระวัง

ใหม่ที่จะฟังฉันดี ๆ สักครั้ง ตอนแรกพอกก็ทำเหมือนความคิดของฉัน
มันไม่มีค่า ต่อมาก็ทำเหมือนเสียงของฉันไม่มีค่า จากนั้นก็ทำเหมือน
เหตุผลของฉันไม่มีค่า มาตอนนี้แม้แต่ชื่อของของฉันพอกก็ทำเหมือนไม่มีค่า

พอกเคยให้ค่าในตัวฉันบ้างไหม...

เคยคิดจะพูดดี ๆ กับบ้างไหม...

ทำไมถึงรอไม่ได้...

พายุความรู้สึกกำลังจะปะทุออกมาผ่านหยาดน้ำตา ฉันต้อง
กลั๊กลื่นน้ำตากลับเข้าไป พร้อมคำถามมากมายที่อยากกระเบิดใส่หน้า
เขา ฉันจะตะโกนไม่ได้ ถ้าทำอย่างนั้นทุกอย่างที่ฉันทำมา ทั้งการบำบัด
การเปิดแผลเก่า จะไร้ความหมายทันที

ทำไมถึงมีแต่ฉันที่พยายามประคับประคองความสัมพันธ์นี้

ในขณะที่พอกดูไม่สนใจเลย

ฉันเหนื่อยจนอยากจะล้มเลิกมันเสียเดี๋ยวนี้ ไม่ต้องสนใจพอกอีก
ต่อไป ให้ทุกอย่างมันแตกหักวันนี้ไปเลย แต่ฉันรู้ ฉันทำไม่ได้ ถ้าฉันยอม
แพ้ตอนนี้ แม่ล่ะ แม่ก็ต้องอยู่ในบ้านที่พอกลูกทะเลาะกันทุกวันอย่างนี้
ยิ่งแม่เป็นคนกลางในครอบครัว ไม่ได้หรอก ขนาดฉันยังไม่อยากอยู่
ในสภาพแวดล้อมแบบนั้น ฉันไม่อยากให้แม่ต้องรู้สึกแย่ที่ต้องอยู่ใน
บ้านหลังนี้เหมือนที่ฉันรู้สึก

ฉันปิดปากเงียบ กัดฟันแน่นเพื่อไม่ให้ตัวเองหลุดคำพูดรุนแรง
ออกไป กำมือแน่น ๆ ให้เล็บจิกลงไปใฝ่ฝ่ามือให้พอกเจ็บ ให้ตัวฉันยังอยู่
ในปัจจุบัน ไม่หลงไปในห้วงความคิด กำและคลายสองสามครั้ง แล้ว
ก้มหยิบหมอนบนพื้น ทำทุกอย่างด้วยความสงบราวกับไม่รู้รู้สึกอะไร

แต่ในใจกำลังปั่นป่วนจนฉันต้องระบายออกด้วยการหายใจแรง ๆ ถ้าพอจะสังเกตสักนิด ฉันหายใจแรงจนอกสะท่อนขึ้นลงมากกว่าปกติอีก

ฉันหวังอะไรอยู่กันนะ... พอไม่เคยคิดจะสังเกตอะไรอยู่แล้วนี่นา แค่ว่าพยายามเข้าใจฉัน พอยังไม่เคยทำเลย มีแต่ฉันที่ต้องวิ่งตามพอเสมอมา วิ่งไปมาเพื่อตอบสนองความต้องการอันไร้ที่สิ้นสุดของพอ

นับเป็นครั้งแรกตลอดหลายปีที่ผ่านมาที่ฉันตอบโต้พอด้วยความเจ็บไม่ชวนทะเลาะ ไม่พูดแม่แต่ครั้งคำ ไม่มีการโต้เถียงกัน แต่ต้องแลกมาด้วยความอึดอัดในอกที่พร้อมทะลักออกมาทุกเมื่อ ฉันกลับไปนั่งทำงานเหมือนปกติ แกล้งทำเป็นปกตินะ ฉันต้องหาวิธีระบายความอึดอัดออกไปไม่อย่างนั้นฉันไม่มีสมาธิทำงานแน่ ฉันอยากจะทำอะไรสักอย่าง บางอย่างต่างไปจากเดิมเวลาที่เราทะเลาะกัน สถานการณ์ตอนนี้กำลังจะกลับเข้าวังวนเดิม เรากำลังหมกมุ่นกัน และจะจบลงที่กลับมาคุยกันเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นอีกครั้ง

เบสต์ต้องบอกความรู้สึกของตัวเองออกไปตรง ๆ โดยไม่ใช้วิธีตะโกนนะคะ

คำพูดของหมอดาวเด่นเข้ามาในหัว มันเป็นสิ่งเดียวที่ตอนนี้ฉันยังไม่ได้ทำ แต่ฉันไม่มีความกล้าหลงเหลืออยู่เลย ฉันกำลังกลัวปฏิกิริยาของพอที่อาจเกิดขึ้นได้หลายร้อยแบบ และไม่คิดว่าการตัดสินใจของตัวเองจะเป็นเรื่องที่ถูกต้อง ในเมื่อไม่เคยที่ครั้งไหนเลยที่การตัดสินใจของฉันจะทำให้พอมีความสุข สีหน้าเดียวที่ฉันได้จากพอหลังจากฉันลงมือทำอะไรสักอย่างด้วยตัวเองคือ คิ้วที่ขมวดกันแน่น มุมปากที่กดลงและแวตตาที่แสดงความไม่พอใจ มันทำให้การตัดสินใจของฉันนั้นยากเสมอ ครั้งนี้ก็เช่นกัน

Fragile โปรดดูด้วยความระมัดระวัง

เสียงในหัวของฉันร้อง ถ้าไม่ทำตอนนี้ เดี่ยวนี้ ฉันจะไม่มีทาง
ได้ทำมันอีก

ครั้งแรกมักยากเสมอไม่ว่าเรื่องใดก็ตาม

ฉันก้าวไปขวางพอร์ชที่พ่อกำลังเดินไปที่ครัว แล้วกางแขน
ออก พึมพำเบา ๆ “กอดหน่อย” ไซ้ ทำแบบนี้ซ้ำ ๆ เลย ใจสั่นรัวจน
แน่นในอก เหงื่อซึมตามไรผม และกระบอกตาร้อนผ่าวไปหมด บ้าจริง
ฉันจะร้องให้อีกแล้ว

การเฝ้ารอไม่ก็วินาทียาวนานเหมือนเป็นชั่วโมง

และการรอคอยก็สิ้นสุดลงพร้อมอุ้มกอดของพ่อและทำนบ
น้ำตาที่พังทลาย พ่อลูบหลังฉันแล้วเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงที่ฉันคิดว่า
อ่อนโยนที่สุดเท่าที่ฉันเคยได้ยินมา

“เป็นอะไร ร้องให้ทำไมหือ”

ฉันซบลงบนไหล่ของพ่อ ปล่อยน้ำตาให้รินไหลไม่คิดจะเช็ด
ออกแม้แต่หยด

“หนูเสียใจ..” ฉันหยุดพักเพื่อกลืนก้อนสะอื้นกลับลงไป “ที่พ่อ
ทำแบบนี้”

“ก็ดูวางของไม่เป็นที่ ตรงนั้นมันไม่ใช่ที่วาง”

“หนูรู้ แต่รอได้ไหม เดี่ยวหนูก็มาหยิบไปไซ้อีก ไม่ได้จะวางแล้ว
วางเลยนะ”

“อืม พ่อรู้แล้ว”

พ่อพูดพลางลูบหัวฉัน..มือของพ่ออบอุ่นขนาดนี้เลยหรือ

“หนูขอโทษที่วางของไม่เป็นที่ค่ะ”

ฉันเลือกที่จะขอโทษก่อน เป็นครั้งแรกอีกเหมือนกันที่ฉันขอโทษ
ด้วยความเต็มใจของฉันทเอง ทั้งที่คิดว่าตัวเองไม่ผิด ไม่รู้ว่าขอโทษ
ทำไมเหมือนกัน ฉันแค่รู้สึก...อยากจะทำคำนี้...ถือว่าชดเชยจากครั้งที่
แล้ว ๆ มา ทั้งจากตอนที่ควรค่าแก่การพูดขอโทษแต่ฉันไม่ทำและจาก
การบ้านของหมอดาวที่ฉันเลี้ยงที่จะทำ

แต่ที่ฉันไม่เคยคิดถึงมันมาก่อน คือผลลัพธ์เหนือความคาด
หมายและแสนคุ้มค่า

“พ่อก็ขอโทษเหมือนกันที่โยนของของลูกแบบนี้”

ฉันเลิกคาดหวังคำขอโทษมานานแล้ว พ่อเป็นประเภท ‘คนเดียว
ที่ไม่เคยทำผิดคือตัวเอง’ ทักษะของคนสูงวัยที่ไม่ยอมก้มหัวให้คนที่อายุ
น้อยกว่า ถือว่าตัวเองมีประสบการณ์มากกว่า มีอำนาจมากกว่า และ
มักหัวเสียเวลาที่รู้สึกสูญเสียอำนาจ แต่นี่เป็นคำขอโทษที่จริงใจที่สุด
เท่าที่ฉันเคยได้ยินจากปากของพ่อเลยก็ว่าได้ พ่อปลอบฉันอีกไม่กี่คำ
ก่อนจะไล่ฉันไปทำงานต่อ

จิตใจและสมองที่ปลอดโปร่งทำให้ฉันทำงานต่อได้ด้วยความ
สบายใจ ราวกับยกภูเขาออกจากอก

การตัดสินใจของฉันก็ไม่แย่ไปเสียทุกครั้งสินะ

๙

กุญแจ

วิธีของหมอดาวได้ผลอย่างไม่น่าเชื่อ สรรภาพเลยว่าตอนแรกฉันไม่คิดว่าการบำบัดจะประสบความสำเร็จด้วยซ้ำ แม้ว่าตอนนี้จะยังเร็วเกินไปที่จะใช้คำว่า “ประสบความสำเร็จ” แต่มันทำให้ฉันได้เห็นอีกด้านของผู้ชายแข็งแกร่งคนนี้ หลังจากวันนั้นบรรยากาศในบ้านและความรู้สึกของฉันที่มีต่อพ่อก็ดีขึ้นนิดหน่อย เพราะวันต่อมาพ่อก็กลับมาเป็นเหมือนเดิมอีกครั้ง ดูท่าทางถ้าฉันอยากเห็นมุมมองอันโยนของพ่อก็ต้องสวมบทสาวเจ้าน้ำตาเสียก่อน หนทางยังอีกยาวไกลตราบใดที่ฉันยังไม่ยอมแพ้ล่ะ

ปลาติดต่อมาหลังจากห่างหายไปนานนับเดือน และเปิดบทสนทนาด้วยประเด็นเก่าแต่เปลี่ยนสถานที่ เพื่อนที่มหาวิทยาลัยใหม่ กลับแก้งปลาเหมือนที่เก่าไม่มีผิด ทั้งไม่มีใครในสาขาคุยด้วย และปล่อยข่าวเสีย ๆ หาย ๆ

Fragile โปรดดูแลด้วยความระมัดระวัง

ประวัติศาสตร์กำลังช้ารอยเดิม

ฉันเริ่มคิดหนักขึ้น บางอย่างไม่ถูกต้อง อะไรที่จะเป็นสาเหตุให้เกิดเหตุการณ์เดิมทั้งที่เปลี่ยนสถานที่แล้ว หรือปัญหาจะอยู่ที่คนละกันนะ เรื่องตลกร้ายของปลาคือต่อให้เข้าที่ใหม่ แต่ในสี่อันดับคนนะที่เลือกกลับยังมีคนนะเปลี่ยนเพียงมหาวิทยาลัยเท่านั้น เพราะมีครูที่เคารพของปลาบอกว่า “ครูเชื่อในศักยภาพของปลานะ ครูเชื่อว่าปลาเรียนไหว” ปลาก็เลยใส่คนนะไว้ในอันดับที่สาม และโชคชะตาก็เล่นตลก ปลาพลาดอันดับหนึ่งและสองสุดท้ายก็มาลงอยู่ที่คนนะเดิมในมหาวิทยาลัยแห่งใหม่

แม่เคยพูดก่อนฉันจะขึ้นมหาวิทยาลัย “ในมหาวิทยาลัย แต่ละคณะแต่ละสาขา ใคร ๆ ก็เริ่มต้นใหม่ทั้งนั้น แต่การที่คนแปลกหน้าจะมาร่วมกันในสถานที่หนึ่งได้แปลว่าคนเหล่านั้นมีอะไรบางอย่างที่เหมือนกัน อาจมีความสนใจคล้ายกัน นิสัยคล้ายกัน จนสามารถอยู่ร่วมกันได้” ตอนแรกฉันก็คิดว่าที่มหาวิทยาลัยเก่าของปลา สังคมไม่ค่อยดีเลยมีการกลั่นแกล้ง แต่จะพูดอย่างนั้นก็ไปเสียทีเดียว ฉันคิดว่าเป็นที่อึดตายของคนในคณะนี้มากกว่า อึดตายนั้นเปลี่ยนยากและมักแสดงออกโดยไม่รู้ตัว นั่นจึงตอบคำถามได้ว่าทำไมประวัติศาสตร์จึงช้ารอย

ฉันว่าเรื่องนี้ไม่มีใครคิดทั้งนั้น เราไม่มีทางรู้ได้เลยว่าที่ไหนคือที่ของเราจนกว่าจะได้ไปสัมผัสจริง ๆ แต่ฉันไม่ได้บอกปลาในสิ่งที่ฉันคิดหรอกนะ เพราะฉันก็ไม่กล้าฟันธงร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าอึดตายอะไรของเพื่อนที่ไปขัดแย้งกับคนส่วนใหญ่ ความสนิทแน่นแฟ้นของเราทำให้ฉันมองข้ามและยอมรับนิสัยหลาย ๆ อย่างของปลาได้โดยไม่ติดขัดอะไรสักนิด

ครั้งนี้ปลาไม่ได้พุ่มพวย ไม่ได้ตัดพ้อ ไม่ได้โทษโชคชะตาเหมือน

ครั้งที่แล้ว แต่คำเดียวที่ปลารู้สึกกับเหตุการณ์นี้ทำให้ฉันเป็นกังวล “ชินแล้ว” ฉันไม่ชอบคำนี้เลย ไม่ควรมีใครในโลกชินกับเหตุการณ์แบบนี้ ไม่ว่าจะอยู่ในบทบาทผู้กระทำ ผู้ถูกกระทำ หรือแม้แต่ผู้ชม ตอนที่ปลาทะเลาะกับครอบครัวหนัก ๆ แล้วโทรมาร้องไห้บ่อย ๆ ก็พูดอย่างนี้ทีหนึ่งแล้ว ฉันเสนอทางเลือกให้ปลาไปหานักจิตบำบัดแต่ปลากลับตอบว่า “ฉันยังไหว ชินแล้ว” ถ้าตอนนั้นปลานั่งอยู่ข้าง ๆ ฉันละอยากจะหยิกให้เนื้อเขียว

คนไหนที่ไหน ร้องไห้ขนาดนี้กัน

จะใจร้ายกับตัวเองเกินไปแล้ว

เท่าที่ฉันสังเกตได้ การที่ปลาเอาแต่พูดว่าฉันไหวอย่างนี้ ฉันก็อยากจะเชื่อว่าปลาไหวจริง ๆ แต่ลึก ๆ มีแต่ฉันที่รู้...ฉันไม่เคยเชื่อคนบางประเภทเวลาปากบอกว่าไหว นั่นหมายความว่าไหวจริง และไม่ต้องการคำปลอบโยน ขอแค่อยู่คนเดียวสักพักก็พร้อมจะก้าวต่อไป ปลาเป็นคนประเภทนั้น ยกเว้นถ้าไม่ไหวจริง ๆ และต้องการพูดคุยกับใครสักคน ยิ่งออกมาจากปากคนที่มีอาการซึมเศร้า มันชวนให้รู้สึกหดหู่อย่างน่ากลัว

ฉันในตอนนั้นก็ให้คำแนะนำอะไรมาไม่ได้ เราสองคนเหมือนกัน ติดอยู่ในห้องปิดตาย มองไปทางไหนก็เห็นแต่ของเดิม ๆ สภาพแวดล้อมเดิม ๆ แต่ไร้ทางออก แม้ห้องปิดตายห้องนี้จะมีอินเทอร์เน็ตให้ใช้ติดต่อโลกภายนอกก็ตาม เราจึงติดต่อกันและกันได้โดยที่ไม่รู้ว่าจะต้องหันไปพึ่งใคร หรือจะหาทางออกอย่างไร การที่เรายังเป็นนักศึกษาที่ไม่มีรายได้และยังไม่อาจยืนได้ด้วยลำแข้งของตัวเอง ยังต้องพึ่งพาคนอื่นอยู่ ยิ่งทำให้เหมือนอยู่ในห้องปิดตายที่แน่นหนากว่าเดิม อยู่ภายใต้อำนาจที่ต่อให้วิ่งหนีเท่าไรก็ไม่พ้น เพราะต่อให้วิ่งไปนานแค่ไหนก็ยัง

Fragile โปรดดูแลด้วยความระมัดระวัง

วิ่งวนอยู่ในห้องเดิมอยู่ดี

ไม่แปลกที่จะชินกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นซ้ำ ๆ แต่ความชินชาก็ทำให้เราไม่คิดเปลี่ยนแปลง

การที่ฉันลงเสียงไปบ๊อบบี้ก็เหมือนฉันใช้อินเทอร์เน็ตที่มีในห้องติดต่อกับคนอื่นนอกจากเพื่อนสนิทและขอความช่วยเหลือ ถึงจะไม่ได้คาดหวังกับผลลัพธ์เท่าไรนักแต่ฉันได้พิสูจน์ด้วยตัวเองแล้วว่าฉันไม่ได้แยขนาดนั้น ฉันไม่สามารถ garanti ได้ว่าการไปหาหมอจะทำให้ทุกอย่างดีขึ้น หมอไม่ได้เหมาะกับคนไข้ทุกคนเสมอไปฉันแค่วัยที่โตพอจะยอมตาย อย่างน้อยฉันก็ได้เรียนรู้ที่จะเปิดประตู เหลือแค่เรียนรู้ที่จะก้าวออกจากห้องปิดตายนี้เสียที

ฉันอยากให้ปลาไปหาหมอ เป็นความตั้งใจที่ไม่เคยเปลี่ยน ไม่ใช่เพื่อฉันหรือเพื่อครอบครัว แต่เพื่อตัวของปลาเองแต่นั้นไม่ได้หมายความว่าฉันเบื่อหน่ายที่จะฟังหรือต้องการผลลึกลับ ฉันยังพร้อมรับฟังปลาเสมอ หน้าที่ของฉันคือการอยู่เคียงข้างและรับฟัง ฉันพยายามทำหน้าที่นั้นอย่างเต็มที่ และฉันรู้... บางครั้งปลาก็ไม่ได้ต้องการคำแนะนำด้วยซ้ำ ฉันเป็นแค่ผู้หญิงตัวเล็ก ๆ คนหนึ่งที่อายุเท่ากับปลา และรักเพื่อนสนิทคนนี้นั้นห้ามความเป็นห่วงของตัวเองไม่ได้ ฉันอยากให้ปลาได้ลองคุยกับคนอื่น คนที่มีวุฒิภาวะมากกว่าฉันและเธอคนที่ไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกับเธอแม้แต่น้อย คนที่เป็นคนนอกโดยสมบูรณ์ ฉันอยากให้ปลาได้ลองเปิดมุมมอง มุมมองของคนภายนอกที่มองเข้ามาเพื่อเธอจะได้เห็นบางสิ่งที่เธอพลาดไป อย่างที่หมอดาวทำให้ฉันเห็น

บางครั้งฉันก็กลัวว่าความเป็นห่วงของฉันจะทำให้ปลารำคาญเข้าสักวัน เพราะถึงเรื่องราวของเราจะคล้ายกัน แต่ก็แค่คล้ายกัน ฉันไม่ควรตัดสินหรือเอาแต่คิดว่าวิธีของฉันจะใช้ได้ผลกับทุกคนเสมอไป

แต่ฉันก็ยังอยากให้ปลาที่มีวิธีจัดการกับอารมณ์ตัวเองที่ได้ผลที่สุด ที่ไม่ใช่หนีไปเรื่อย ๆ หนจนกว่าจะไม่ไหว หนจนกว่าจะบอบช้ำ หนจนกว่าจะแตกสลาย ปลายังต้องอยู่ในบ้านหลังนั้นอีกอย่างน้อยสี่ปี โดยไร้ทางออก ไร้อำนาจ เพียงเพราะยังต้องเรียน และไม่มีการล้างทรัพย์สินมากพอที่จะใช้ชีวิตโดยไม่ต้องพึ่งคนอื่น

ทั้งเรื่องครอบครัวที่คอยแตกดับ คอยพูดแซะหาว่าปลาอ่อนแอ นิสัยเสีย เรื่องมาก เห็นแก่ตัว เรียกร้องความสนใจ ทั้งเรื่องการกลั่นแกล้งที่มหาวิทยาลัย ไม่มีที่ไหนจะเป็นพื้นที่ปลอดภัยให้ปลาได้เลย ฉันไม่อยากให้เพื่อนของฉันต้องแตกสลายไปมากกว่านี้ ถึงเราทุกคนจะเคยผ่านช่วงเวลาที่แตกสลายมาก่อนแล้ว ไม่ว่าจะจากคนรอบข้างหรือตัวเราเองก็ตาม ฉันเชื่อว่าแต่ละคนจะมีหนทางดูแลจิตใจของตัวเอง เยียวยาจากบาดแผล และสร้างเกราะป้องกันให้ตัวเองจากโลกที่โหดร้ายเพื่อก้าวต่อไป เราเปลี่ยนคนไม่ได้แต่เราเปลี่ยนความคิดของเราที่มีต่อคนเหล่านั้นได้ แค่บางคนยังหาหนทางนั้นไม่เจอ สิ่งที่คุณทำได้ในตอนนี้คือรับฟังและช่วยปลาตามหาบุญแฉะเพื่อไขห่อังปิดตายของเธอ

“ถ้าปลายังไม่พร้อมก็ไม่เป็นไรนะ ปลาเก่งมาก ปลาทำดีที่สุดแล้ว”

“...”

“แต่บางครั้งมันก็ถึงเวลาขอความช่วยเหลือแล้วนะ ปลายังมีเบสตัอยู่เสมอรู้ใช่ไหม”

“อย่ามาทำซิ่ง ขอเรื่องเลย แต่ก็...ขอบคุณนะ”

ฉันจะไม่กดดันหรือยึดเยียด ฉันจะรอ...รออย่างใจเย็น และเมื่อปลาพร้อมเมื่อไหร่ ฉันก็พร้อมจะเดินเคียงข้างไปกับเธอเสมอ

๑๐

รสชาติของชีวิต

นัดครั้งที่สามของหมอดาว ฉันหวังว่าครั้งนี้จะเป็นครั้งสุดท้ายเสียที ฉันเดินทางไปคลินิกด้วยความเบิกบานใจมากกว่าครั้งไหน ๆ ความสบายใจที่รับมือกับพ่อได้ดีกว่าเดิม ความสำเร็จเล็กๆ ที่ฉันแสนจะภาคภูมิใจ ทำเอาฉันตื่นตื่นไปหมด อยากไปหาหมอดาวเร็ว ๆ จัง อยากเล่าให้หมอดาวฟัง วันนี้จะต้องเป็นวันที่ดีแน่ ๆ

วันนี้ฉันมาก่อนเวลาเหมือนเดิม บรรยากาศที่เริ่มคุ้นชิน ทั้งเฟอร์นิเจอร์สีฟ้าขาวของคลินิก ความเงียบสงบและแอร์เย็นเฉียบ ทั้งที่มาแค้นไม่กี่ครั้งเท่านั้น ฉันไม่อยากจะคิดว่าถ้าฉันไม่ค้นพบที่แห่งนี้ ฉันจะเป็นอย่างไร จะยังจมอยู่กับอดีตที่ไม่อยากจำไปอีกนานแค่ไหน ระหว่างที่กำลังเรียบเรียงคำพูดในหัวราวกับกำลังจะนำไปเสนองานสักอย่างให้หมอดาวฟัง หมอดาวก็เรียกชื่อฉันเสียก่อน

ฉันเข้าไปนั่งที่ประจำในห้องตรวจด้วยความมั่นใจมากกว่าทุก

ครั้ง หมออดวาทก็นั่งประจำที่ของตัวเอง มือประสานกันบนโต๊ะพร้อมส่งรอยยิ้มใจดีมาให้ แวดตาทอประกายคาดหวังจาง ๆ

“สวัสดิ์คะเบสท์ หนึ่งเดือนที่ผ่านมาเป็นอย่างไรบ้างคะ”

“ดีมากเลยคะ...”

ฉันเล่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นในหนึ่งเดือนที่ผ่านมาให้หมออดวาทฟัง โดยเฉพาะเหตุการณ์ “กอดกระชับสัมพันธ์” ที่เล่าละเอียดเป็นพิเศษ ออกจะน่าอายนิดหน่อย ฉันไม่เคยเล่าเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างฉันกับพ่อด้วยความภูมิใจขนาดนี้มาก่อน ไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่ตั้งตรง ไหลที่ผายออก ออกที่ยืดขึ้นนิด ๆ ราวไปถึงสายตาที่มองสบคนตรงข้าม อย่างกับเด็กที่กำลังอวดผลงานชิ้นแรกไม่มีผิด

ตลอดหนึ่งเดือนที่ผ่านมาฉันได้เห็นอะไรที่ไม่เคยเห็น ได้ทำในสิ่งที่ไม่เคยทำ ได้คิดในสิ่งที่ไม่เคยคิด และได้สัมผัสผลลัพธ์ที่แตกต่าง แต่สิ่งที่ฉันไม่คิดว่าจะได้รับคือสายตาที่มองมาทางฉันด้วยความภาคภูมิใจของหมออดวาท ฉันไม่เคยได้รับสายตาแบบนี้มาก่อน มันไม่เหมือนสายตาของแม่ที่มองฉันตอนฉันสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ หรือสายตาของครูที่มองฉันตอนฉันสร้างชื่อเสียงให้โรงเรียน มันทำให้ฉันรู้สึกว่าการความพยายาม แรงกาย แรงใจที่ฉันทุ่มให้กับการบำบัดครั้งนี้ไม่สูญเปล่า

“เบสท์ยังจำคำถามเมื่อคราวที่แล้วได้ไหมคะ ที่หมอดถามเรื่องที่ยอยากขอบคุณ ขอโทษ และเรื่องที่โกรธคุณพ่อ”

“จำได้ค่ะ”

“คำตอบยังเหมือนเดิมไหมคะ”

Fragile โปรดดูแลด้วยความระมัดระวัง

“น่าจะจะมีเรื่องอยากขอบคุณเขาอะ” ฉันทึ่งคิดไปนิด “หนูไปถามแม่มาอะ สิ่งทีพ่อเคยทำเพื่อหนู”

หมอดาวนิ่งฟังอย่างใจเย็น ไม่มีการพูดแทรกแม้ว่าฉันจะอ้าปากแค่นั้นก็ตาม

“แม่เล่าว่าตอนที่พ่อรู้ว่ากำลังจะมีหนู พ่อก็เลิกกินเหล้ากับเลิกสูบบุหรี่ ก็เลยอยากขอบคุณที่เขาเคยพยายามทำอะไรสักอย่างเพื่อหนู อย่างน้อยก็หนึ่งครั้ง”

“ยังโกรธคุณพ่ออยู่ไหมคะ”

“ไม่ค่อยแล้วค่ะ”

“แล้วเบสตีคิดว่าเบสตีให้อภัยคุณพ่อได้ไหมคะ”

ฉันทึ่งไป ที่จริงคือทำเป็นคิดเพราะเรื่องนี้แทบไม่ต้องเสียเวลาคิดเลยด้วยซ้ำ เพียงแต่ถ้าฉันตอบออกไป ฉันจะดูเป็นคนที่แย่มาก ๆ รีบเล่า การที่ฉันเข้าใจพ่อกว่าขึ้น เข้าใจว่าพ่อทำแบบนี้เพื่ออะไร เข้าใจว่าอะไรที่หล่อหลอมให้พ่อเป็นอย่างนี้แต่ฉันไม่คิดว่ามัน... จะขดเขยความรูสึกของฉันที่เสียไปตลอดหลายปีได้เลย

“ถ้ายังก็ตอบยังได้เลยนะคะ”

“หนูไม่คิดว่าจะทำได้... อย่างน้อยก็ไม่ใช่วเร็ว ๆ นี้ค่ะ” ฉันตอบเสียงอ้อมแอ้ม

“ไม่เป็นไรอะ เวลาจะช่วยให้ทุกอย่างคลี่คลายไปในทางของมันเอง ไม่ต้องรีบร้อน บางทีเบสตีอาจจะค่อย ๆ ปล่อยวางไปเองก็ได้”

“...”

“ใช้ชีวิตให้เต็มที่ก็พอค่ะ”

เราคุยกันอีกไม่กี่ประโยค หมอดาวก็ถามฉันว่ายังอยากให้ติดตามผลต่อไหม ถ้ายังอยากให้ติดตามต่อหมอดาวจะนัดให้อีกสองเดือนข้างหน้า แต่ถ้าไม่ หมอดาวก็จะไม่นัดต่อแล้ว

“ถ้าหนูเลือกที่จะไม่นัดต่อ หนูกลับมาที่นี่ได้อีกไหมคะ”

“ได้เสมอค่ะ”

“หนูว่าหนูโอเคแล้วค่ะ ขอขอบคุณหมอดาวมาก ๆ เลยนะคะ”

“ยินดีค่ะ”

เป็นหนึ่งในชั่วโมงที่ผ่านมาไปเร็วอย่างไม่น่าเชื่อ และเป็นหนึ่งชั่วโมงแรกที่ฉันไม่เสียน้ำตาเลยสักหยดเดียว ฉันก้าวออกมาจากห้องตรวจด้วยรอยยิ้ม ความภาคภูมิใจเล็ก ๆ ที่ขยายใหญ่ขึ้นในทุก ๆ ก้าวที่ย่างออกมา ฉันเดินไปบอกพยาบาลว่าหมอดาวไม่ได้นัดต่อแล้ว พยาบาลส่งยิ้มกลับมาพูดแค่ประโยคง่ายอย่าง ‘ยินดีด้วยค่ะ’ เหมือนคำนี้เป็นสัญญาณที่บอกว่าคนไข้คนนี้บำบัดสำเร็จแล้ว พยาบาลคนอื่นที่ฉันไม่เคยแม้แต่จะทักทายก็กล่าวคำยินดีให้ฉันเหมือนกัน ฉันชอบความรู้สึกแบบนี้จัง เทียบกับครั้งแรกที่มาเยือนคลินิกแห่งนี้ ทั้งเหนื่อย ทั้งสิ้นหวัง แล้วดูตอนนี้ดี ความรู้สึกภูมิใจในความสำเร็จอันแสนเหนื่อยยาก ความรู้สึกที่ไม่โดดเดี่ยว ต่อให้ฉันต้องสู้เพียงคนเดียวแต่ก็ยังมีคนที่มองเห็นความพยายามของฉัน เหมือนวันที่ฉันเห็นผู้หญิงคนนั้นเดินออกมาจากห้องตรวจไม่มีผิด ความรู้สึกที่ฉันอยากจะสัมผัสมันสักครั้ง วันนี้ความปรารถนาของฉันเป็นจริงแล้ว

ระหว่างทางกลับบ้านฉันได้ทบทวนอะไรได้อีกหลายอย่าง บางทีฉันอาจจะมีเรื่องขอบคุณพ่อเพิ่มอีกหนึ่งข้อ ขอขอบคุณที่ทำให้ฉัน

Fragile โปรดดูแลด้วยความระมัดระวัง

เป็นตัวฉันในทุกวันนี้ เป็นตัวฉันที่ไม่สมบูรณ์แบบแต่เต็มเปี่ยมไปด้วย
ความเป็นมนุษย์ เป็นตัวฉันที่ไม่มั่นใจตัวเอง วิตกกังวล เจ้าน้ำตา ไม่
ชอบเข้าสังคม เต็มไปด้วยข้อบกพร่อง แต่ในขณะที่เดียวกันข้อบกพร่อง
เหล่านั้นก็ทำให้ฉันรอบคอบมากขึ้น มองทุกความเป็นไปได้ทั้งด้านที่
ดีที่สุดและด้านที่เลวร้ายที่สุด ที่สำคัญฉันยอมรับในความเป็นมนุษย์
ของคนอื่นได้มากขึ้น

พอเคยบอกฉันว่าพ่อกำลังเตรียมความพร้อมให้ฉันก่อนไปเจอ
คนประเภทนี้ก่อนไปทำงานจริง ในสังคมนี้มีคนแบบพ่ออีกไม่รู้ตั้งเท่า
ไหน ฉันน้อยใจแต่ก็ปฏิเสธความจริงข้อนี้ไม่ได้อยู่ดี อย่างไรฉันก็เลือก
ไม่ได้อยู่ดีว่าคนที่ผ่านเข้ามาในชีวิตของฉันจะเป็นคนแบบไหน ที่ฉัน
เลือกได้คือจะเก็บใครไว้ในระยะยาวต่างหาก

พอทำให้ฉันยอมรับได้ว่าฉันเปลี่ยนตัวตนของคนไม่ได้ แต่ฉัน
เลือกวิธีรับมือได้ และไม่ว่าจะวิธีที่ดีที่สุดโต่งที่สุดหรือวิธีที่ประนีประนอม
ที่สุดฉันก็ได้ลองด้วยตัวของตัวเองแล้วทั้งนั้น

ฉันทวนนึกถึง เจนเน็ตต์ วอลส์ จากเรื่องวิมานอยู่ที่ใจอีกครั้ง
เจนเน็ตต์ทำให้ฉันรู้ว่าชีวิตคนเราไม่มีใครไม่เคยผ่านความเศร้าและ
ความผิดหวัง บางคนอาจจะเศร้ามากกว่าสุข บางคนอาจจะสุขมากกว่า
เศร้า บางคนล้มแล้วลุกซ้ำ บางคนล้มแล้วลุกเร็ว

ความทรงจำไม่ว่าจะเรื่องดีหรือเรื่องร้าย ตราบใดที่สมองเรา
ยังทวนระลึกถึงแปลว่ามันอยากให้เราทำอะไรสักอย่างกับความทรง
จำนั้น อาจจะอยากให้เป็นบทเรียน หรือเพื่อกล่อมเกลาลมจิตใจ เรื่องทุก
เรื่องมีคุณค่าในตัวของมัน คุณค่าของการมีชีวิต คุณค่าของการเติบโต

ปัญหาในชีวิตไม่ใช่สิ่งที่ต้องการคำตอบ แต่เป็นเครื่องนำทาง

และเป็นสิ่งที่ต้องเรียนรู้ด้วยตัวเอง

ฉันอาจจะไม่ได้เข้มแข็งหรือเด็ดเดี่ยวเหมือนเจนเน็ตต์ และไม่ได้ศรัทธาในตัวพ่อได้มากเท่าเธอแต่ฉันก็เข้มแข็งได้ในแบบของฉัน ใช้เวลาเยียวยาตัวเองให้มากพอก่อนจะก้าวต่อไป ค่อย ๆ เติบโตเพื่อเป็นคนในแบบที่ฉันอยากเป็น

ขอบคุณเจนเน็ตต์ วอลส์ที่ทำให้ฉันคิดที่จะเปลี่ยนแปลง

ขอบคุณแม่ที่คอยอยู่เคียงข้างในวันที่ฉันอ่อนแอ

ขอบคุณปลาที่คอยรับฟังในวันที่ฉันไม่มีใคร

และ

ขอบคุณพ่อที่ทำให้ฉันเป็นฉันในทุกวันนี้

บทส่งท้าย

หลังจากการบำบัด ฉันสามารถใช้ชีวิตได้ตามปกติแถมมีความสุขมากกว่าเดิมด้วยซ้ำ พอมองย้อนกลับไปก็ตกใจฉันคอยทำตามคำสั่งของพ่ออย่างไม่ลืมหูลืมตาเป็นเวลาหลายปีโดยไม่คิดถึงใจตัวเองเลยสักนิด ยังไม่นับสารพัดเรื่องบนของพ่อที่ไม่ควรเก็บมาใส่ใจด้วยซ้ำ ความรู้สึกนึกคิดของฉันกลับตาลปัตรราวกับเปลี่ยนเป็นคนละคน ฉันเริ่มเรียนรู้ที่จะแยกแยะคำติ ระวังคำติไว้แก่นสารกับคำติเพื่อก่อ ฉันต้องเรียนรู้ที่จะปลดปล่อยผ่านเพื่อปกป้องใจตัวเอง

ปลายังติดต่อมาอย่างสม่ำเสมอ ดูสุขภาพแต่ไม่สบายใจ ปลายังคิดหนักเรื่องการย้ายมหาวิทยาลัยอีกครั้ง ฉันไม่มีทางห้ามอยู่แล้ว ปลายังทำอะไรก็ได้ ฉันพร้อมสนับสนุนเสมอ ปลายังจริงจังกับการเลือกเส้นทางอนาคตของตัวเองมาก แต่ครอบครัวของปลา...ก็อย่างที่รู้ ๆ กัน

อยู่ คำเหน็บแนมมากมาย สิ่งที่เขาจับไม่ได้ที่สุดคนในครอบครัวที่ไม่เห็นค่าอนาคตของเธอ “จะเรียนอะไรก็เลือก ๆ ไปเถอะ จบมาไม่มีงานทำก็ให้พี่เลี้ยงไปสิ”

อีกเรื่องที่น่าหนักใจไม่แพ้กัน แม้จะผ่านมานานหลายเดือนนับจากวันที่ฉันแนะนำให้ปลาไปหาหมอ ปลาก็ไม่เคยพูดถึงเรื่องนี้อีกเลยราวกับไม่เคยเก็บเรื่องนี้มาใส่ใจสักนิด พอฉันถามก็บอกไม่ว่างบ้งละ ตัดเรียนบ้างละ ตัดธุระที่บ้านบ้างละ ฉันน่าจะต้องทำอะไรสักอย่างอะไรสักอย่างที่ฉันพอจะทำได้

“ช่วงนี้ปลาปิดเทอมอยู่รีเปล่า”

“อืม มีอะไรรีเปล่า”

“ปลามาค้างบ้านเบสตีใหม่”

“นี่ก็ยังไปถึงชวนเนี่ย”

“แม่บ้านคิดถึงนะ”

ปลาเงียบไป น่าจะกำลังตัดสินใจอยู่ ถึงจะเจอกันไม่บ่อยแต่แม่ก็เอ็นดูปลามาก แม่รู้เรื่องปลาแทบทุกอย่างเพราะฉันปรึกษาแม่เรื่องปลาเป็นประจำ เรื่องชวนมานอนบ้านก็เป็นความคิดของแม่เหมือนกัน แม่เสนอให้ดึงปลาออกจากสภาพแวดล้อมเดิม ๆ ให้ได้หายใจหายใจกันบ้าง ฉันก็แอบกังวลอยู่ว่าปลาจะได้พักจากบ้านนั้นมาเหนื่อยกับบ้านนี้รีเปล่า พ่อฉันก็เป็นคนประเภทใช้คำพูดไม่ถนอมน้ำใจคนฟังสักเท่าไร แต่ถ้าปลาอยู่บ้านนั้นก็คงไม่มีอะไรดีขึ้นเหมือนกัน ฉันเชื่อใจแม่ แม่ปราบพอได้เสมอ

“แต่ฉันเกรงใจ...”

Fragile โปรดดูแลด้วยความระมัดระวัง

“ไม่ต้องเกรงใจหรอก อยู่สักอาทิตย์ให้แม่หายคิดถึงเลยเป็นไง”

“แต่...”

“มาเถอะ เบสท์ก็คิดถึง เราไม่ได้เจอกันนานแล้วนะ”

“ก็ได้ ๆ แค่อาทิตย์เดียวนะ”

“เดี่ยวเตรียมที่นอนให้อย่างดีเลย”

ถ้ารอให้ปลาออกปากชวนไปหาหมอกคงต้องรอแบบไร้จุดหมาย

ปลามีหน้าที่ของปลา ฉันก็มีหน้าที่ของฉัน ฉันไม่มีสิทธิ์ไปชี้แจงให้ใครไปซ้ายไปขวาตามใจชอบได้ ปลาจะต้องเรียนรู้ที่จะก้าวต่อไปอย่างมีความสุขด้วยตัวเอง ฉันทำได้แค่ออยุ่เคียงข้างเป็นที่พึ่งพิงยามเพื่อนเหนื่อยล้า ให้คำแนะนำยามเพื่อนร้องขอ

ฉันได้แต่หวังว่าปลาจะก้าวผ่านทุกอย่างไปได้ และหวังว่าประสบการณ์ของฉันจะเป็นบทเรียนที่ดีให้ปลาได้ไม่มากก็น้อย

เกี่ยวกับผู้แต่ง

ธนพร บัณฑิต (แดน)

จากเด็กหลงทางที่ไม่รู้ว่าตัวเองเก่งอะไร เต็มไปด้วยความ
สับสนและความไม่มั่นใจ มีเพียงความฝันเดียวที่แน่วแน่มาตั้งแต่
ประถม “อยากเป็นนักเขียน” ถึงขนาดยอมตามใจที่บ้านเรียนสายวิทย์-
คณิตตอนมัธยม เพื่อมหาวิทยาลัยจะได้เข้าเอกวรรณกรรมสำหรับเด็ก
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒแห่งนี้

หลังเรียนจบอยากเขียนหนังสือเพื่อบอกเล่าบางอย่างแก่สังคม
ช่วยงานมูลนิธิธิดากที่ เลี้ยงแมวและดูแลพ่อแม่หลังเกษียณ

